

Osea - W. Kelly

Profeția lui Osea se împarte, în mod natural, în două părți principale, fiecare având secțiunile ei mai mici. Prima parte constă din capitolele 1, 2 și 3, iar cea de-a doua cuprinde restul cărții. În aceste mari diviziuni avem totuși părți distincte.

Osea 1

Primul capitol îl prezintă pe profet cu misiunea lui „în zilele lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, împărați ai lui Iuda, și în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel”. El a fost deci contemporan cu Isaia, care a profetit în timpul aceluiași împărați, dar numai în cazul lui Osea este menționat împăratul care domnea peste Israel, profetul ocupându-se mai mult cu Israel decât cu Iuda. Cuvântul Domnului privește starea Israelului ca un întreg și se folosește în special de starea tristă a lui Efraim pentru îndreptarea morală a lui Iuda. Aceasta este valabil cu privire la întreaga carte, care este remarcabilă prin aceea că se ocupă numai de evrei fără a spune (cum fac ceilalți profeti) nimic despre națiuni, nici spre judecată, nici spre binecuvântare.

S-ar putea spune că Osea se ocupă în exclusivitate cu poporul lui Dumnezeu din vechime, cu o foarte mică excepție deosebită în primul capitol, dar până și aceasta este în termeni atât de enigmatice (și cred că aceasta cu o intenție divină și într-un scop special) încât mulți nu au putut distinge adevărul avut în vedere din cauză că nu au privit la acesta în lumina Noului Testament. Dar nu putem găsi un exemplu mai izbitor ca acesta care să arate cum o parte a Scripturii poate fi folosită pentru a înțelege mai bine o altă parte a ei, iar nu în mod incorect - adică într-un mod imposibil și fără respect. Pentru a profita mai bine de revelația deplină a gândului lui Dumnezeu facem bine dacă citim comunicările de mai înainte în lumina mai puternică de care avem noi parte. Este aceeași minte care ne este revelată de același Duh și Dumnezeu ne poate da har atunci când rămânem în dependență de El pentru a ne păzi, în măsura în care starea noastră morală permite aceasta, de îngustimea spre care suntem înclinați cu toții, de tendința de a face ca anumite părți din Scriptură să ne fie favorite până într-atât încât să afecteze însușirea restului cuvântului. Nu trebuie să ne așteptăm ca aceia care au asemenea gânduri să înțeleagă cuvântul lui Dumnezeu, și, prin ceea ce iau ca obiect în studiul lor unilateral, ei sunt predispuși să cadă în erori ciudate, poate chiar fatale. Cele mai valoroase adevăruri ale lui Dumnezeu, dacă sunt folosite într-un mod exclusiv, pot ajunge instrumente prin care vrăjmașul să ne facă să susținem o eroare gravă. Astfel, va fi un pericol dacă, de exemplu, gândirea cu privire la înviere se limitează numai la partea cerească a adevărului divin. Sau, dacă luăm profeția, cum ajunge aceasta să aducă uscăciune sufletului dacă aceasta parte a Scripturii ne monopolizează! Să luăm biserica - indiferent sub ce aspect - și nici acest subiect nu prezintă mai multă siguranță. Motivul este simplu: secretul puterii, binecuvântării, siguranței și comuniunii este nu în înviere, nici în cer, nici în profeție, nici în biserică, nici în vreă altă parte a adevărului la care ne-am putea gândi, ci în Hristos, singurul care dă întregul adevăr. Prin urmare, vedem că tot ce știm că este o învățătură și un principiu necesar al revelației lui Dumnezeu este valabil și pentru fiecare detaliu al experienței practice.

În acest caz, data lui Osea indică interesul pe care îl avea pentru Israel, iar lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o este în legătură cu cele douăsprezece semnții ale poporului Său atunci când ruina lui Israel se apropia, iar cea a lui Iuda avea să urmeze nu peste mult timp. Așa, pe scurt, cum este tratat acest subiect, profeția este remarcabil de completă, iar elementul moral este proeminent în cea de-a doua parte a ei, după cum cel dispensațional este în prima parte. Paranteza imperiului națiunilor este aproape complet omisă. Profeția este plină de necazurile și vinovăția lui Israel în ansamblu, și, mai mult decât oricare dintre ceilalți doisprezece profeti mici, Osea izbucnește cu pasiune în durerea pentru popor. În consecință, cartea abundă ca nici o alta în cele mai bruște tranziții, care fac ca stilul lui Osea să fie unic și dificil sub anumite aspecte, și, am mai putea adăuga, mult mai dificil pentru noi tocmai deoarece are un caracter foarte evreesc. Nefiind evrei, noi nu suntem în relație directă cu această profeție, dar cei care sunt evrei o vor înțelege bine în final. Având acea poziție și fiind chemați astfel (chiar simțind profund păcătoșenia lor, vor ști în același timp cum îi dorește Duhul Sfânt), cred că vor înțelege ceea ce pentru noi este dificil pentru că nu suntem în aceeași poziție.

Primul capitol cuprinde în principal acțiuni simbolice, care reprezintă cursul evenimentelor pe care Dumnezeu și le-a propus. „Începutul cuvântului Domnului prin Osea. Și Domnul a zis lui Osea: «Du-te, ia-ți o soție curvă [N. a.) Cel puțin putem spune că expresia îi spune profetului ceea ce urma să fie Gomer. Dar trebuie să admitem că fraza, în mod firesc, dă impresia că ea ar fi fost deja vinovată de o viață necurată, ceva atât de obișnuit acolo unde domnea idolatria. Dacă Salmon l-a născut pe Boaz din Rahav curva, nu este greu să ne închipuim că Domnul i-a poruncit să o ia pe Gomer de soție pentru a fi o imagine simbolică a lui Israel. Poate că merită să remarcăm că, dacă în versetul 3 se sune că ea i-a născut un fiu, în versetele 6 și 8 nu este aceeași expresie, ci una mai vagă. Caracterul mamei se poate să se fi imprimat asupra copiilor, dar absența pronumelui în cazul lui Lo-ruhamă și Lo-ami, spre deosebire de Izreel, pare ceva remarcabil în această situație.] și copii din curvie, pentru că țara s-a datat în totul adulterului, departe de Domnul». Nimic nu poate fi mai evident decât acest obiect declarat. Profetului i s-a poruncit să facă ceea ce trebuie că era extrem de dureros în sine și care trebuie să sugereze ceea ce el, ca om al lui Dumnezeu, trebuia să fi simțit extrem de umilitor și de urâcios. Dar așa era atitudinea lui Israel față de Dumnezeul lor, iar Yahve dorea să-l facă pe profet și pe aceia care ar lua aminte la profeție să înțeleagă întrucâtva ce trebuie să simțea El față de poporul Său. „Și el a mers și a luat pe Gomer, fiica lui Diblaim; și ea a rămas însărcinată și i-a născut un fiu. Și Domnul i-a zis: «Pune-i numele Izreel, pentru că încă puțin și voi cerceta vărsările de sânge ale Izreelului asupra casei lui Iehu și voi face să înceteze împărăția casei lui Israel. Și va fi așa: în ziua aceea voi frânge arcul lui Israel în valea Izreelului». Aceasta a fost prima mare lovitură. Israel avea să fie lovit prin casa lui Iehu, răzbunătorul vinei sângelui care fusese adusă de Izabela cea idolatră. Iehu era un om dur, deșert și plin de ambiții - un om destul de departe de a avea sentimente pe care le-ar fi inspirat de Duhul lui Dumnezeu, dar care a fost totuși folosit ca agent exterior pentru a pedepsi răul evident al casei lui Ahab și al lui Israel.

Neavând rădăcina în Dumnezeu, Iehu nu a avut puterea pentru a se păzi de alte rele. De aceea, deși pentru Iehu a fost o politică potrivită să pedepsească idolatriile flagrante, răul politic și religios care caracteriza împărăția lui Israel părea să-l mențină în continuare împotriva casei lui David. Din vreme ce conștiința poporului nu a simțit nimic față de păcatul lui Ieroboam, acel fapt a fost judecat de Yahve la timpul potrivit. Dumnezeu a lovit nu numai casa lui Iehu ci și pe Israel. Împărăția avea să piară, deși a mai rămas încă puțin timp după aceea; dar a fost lovită de Dumnezeu. Aceasta este ceea ce reprezintă valea Izreel. Dumnezeu avea să-i risipească la timpul potrivit. Asirianul a frânt puterea lui Israel în valea Izreel (care s-a numit Esdraelon după aceea), care a fost o scenă a poftei și a sângelui de la început până la sfârșit.

Apoi apare o fiică căreia i s-a dat numele Lo-ruhama, nume ce exprimă lipsa de îndurare față de popor. Nu avea să i se mai arate nici un pic de îndurare. Astfel, căderea împărăției lui Israel, care a urmat curând după pedepsirea casei lui Iehu, nu se încheie încă. Aveau să mai fie judecări aduse de Dumnezeu pentru că El spune: „Nu voi mai avea îndurare pentru casa lui Israel, ca să-i iert”. Izreelul era numai începutul judecăților lui Dumnezeu. Israel a fost măturat din țară spre a nu mai fi restaurat ca popor separat. „Dar,” spune El cu aceeași răsuflare, „de casa lui Iuda Mă voi îndura și-i voi salva prin Domnul Dumnezeu lor; și nu-i voi salva prin arc, nici prin sabie, nici prin luptă, prin cai, sau prin călăreți”. Asirianului i s-a permis să nimicească împărăția lui Israel, dar a fost oprit de puterea divină atunci când spera să-l ia și pe Iuda.

Astfel, Iuda a avut parte de o prelungire a păcii. Cel puțin pentru un timp, ei au arătat fidelitate față de Yahve. Apoi s-a mai născut încă un copil, un fiu, și „Domnul a zis: «Pune-i numele Lo-Amie, pentru că voi nu-Mi sunteți popor și Eu nu voi fi pentru voi»”. Nu era vorba numai de a-l dezrădăcina complet pe Israel, ci și Iuda este judecat. Cât timp exista seminția împărătească mai era un nucleu în jurul căruia să se strângă poporul. Cât timp casa lui David era fidelă într-o oarecare măsură și Iuda o urma, chiar dacă fără credință, Dumnezeu putea (sub aspect moral) încă să mai aducă o restaurare, sau măcar putea să-i facă să ajungă un popor mare. Dar, odată dovedită lipsa de credință a cercului cel mai dinăuntru, Dumnezeu reprezintă criza solemnă prin nașterea fiului numit Lo-ami. Cu toate acestea, nu se spune nimic despre cuceritorul babilonean. Profetul trece peste captivitatea lui Iuda și ajunge dintr-odată la glorioasa răsturnare a sentinței. Este o reunire a tuturor semințiilor, nu slaba întoarcere de sub Zorobabel. Aici este Unul mai mare, chiar Mesia. Fără-ndoială, El este ales, dat și pus peste ei de Dumnezeu, dar era important să se arate că ei l se vor supune de bunăvoie și în mod activ. Strânși laolaltă, Israel și Iuda își vor pune un cap și vor ieși (sau vor merge) din țară: nu din Babilon sau din Asiria, nici chiar de pe pământ în general, ci cred că expresia mai curând spune despre unirea lor religioasă la aceleași adunări solemne și sărbători, după cum i-am văzut că sunt un singur popor sub o căpetenie. Aceasta rămâne să se împlinească atunci când El va veni pentru a împărăți pe pământ, pentru că atunci ziua Izreelului va fi cu adevărat mare. Dumnezeu îl va planta pe poporul Său în țara Sa pentru ca să nu mai fie risipiți niciodată. Este o zi nu de umilință, ci de glorie manifestată. În aceeași frază care cuprinde judecata lui Iuda, El spune: „Totuși numărul fiilor lui Israel va fi ca nisipul mării care nu se poate măsura, nici număra. Și va fi așa: în locul unde li s-a zis: «Nu sunteți poporul Meu!» li se va zice: «Fii ai Dumnezeului celui viu!»”

Observați schimbarea remarcabilă aici, Este scriptura la care se face referire ca fiind aluzia tainică privind chemarea la har a națiunilor. Acest gând, care este prezentat clar în Romani 9, îi surprinde pe mulți cititori. Motivul este acela că noi toți suntem capabili să privim toate ca o antiteză într-un mod omenesc sau limitat. Dacă vreun om al Lui Dumnezeu de pe fața pământului ar fi fost lăsat să scrie el fraza și nu ar fi fost sub puterea lui Dumnezeu care este inspirația în cel mai real și mai propriu sens, ar părea aproape de neconceput să fi scris așa fraza. Cine ar fi spus aceasta, chiar să fi fost cel mai bun dintre oameni, dacă iubea pe Israel ca un bun evreu? Sigur că cel mai puțin Osea, a cărui inimă era înflăcărată pentru popor, atât în oroare din cauza răutății lor cât și în dorul după binecuvântare. Dar tocmai de aceea el nu ar fi spus de la el nu „nu sunteți poporul meu”, ci „veți fi făcuți poporul meu credincios”. Nu, aceasta nu este ceea ce spune Dumnezeu, ci ceva diferit. Înclinațiile firești, care sunt atât de puternice chiar și la un om bun ar fi scos din discuție să spună ceea ce a scris Osea. Ne este greu să ne însușim aceasta chiar când ne stă clar înaintea ochilor, când învățătura certă a lui Dumnezeu ne prezintă un gând neobișnuit și un subiect complet nou. Duhul l-a inspirat pe profet și ne poate învăța și pe noi.

După cum am dat anterior indiciul, aceasta este scriptura pe care apostolul Pavel o folosește în Romani 9, după cum bine știm. Acolo el justifică chemarea suverană a lui Dumnezeu ca unică resursă atunci când totul este pierdut pentru om. Este evident cât de bine se potrivește aceasta cu profetul nostru. Israel era în ruină, iar ruina lui Iuda avea să vină. Totul era condamnat. Pe ce poate atunci conta omul? Dacă poporul lui Dumnezeu pe pământ a ajuns o ruină sub un aspect sau altul, la ce era să privească? La nimic și la nimeni altul decât la Dumnezeu. Nu la legea Lui, ci la harul Său suveran. Astfel, exact acesta intervine, deoarece, într-adevăr, suveranitatea lui Dumnezeu trebuie întotdeauna să vină în ajutor, să susțină un suflet și să-i dea bucurie atunci când el este zdrobit, deoarece răul lui este judecat înaintea lui Dumnezeu. Dar deseori este nevoie de mult timp pentru ca omul să ajungă atât de zdrobit. De aceea omul poate avea multe dificultăți, de care reușește să scape abia pe patul de moarte. Cel puțin acolo omul este complet sincer, dacă este complet sincer undeva. Dumnezeu este întotdeauna sincer, dar omul (acum vorbesc numai despre cei care sunt născuți din Dumnezeu) se desparte de acele viziuni, sau mai curând umbre capricioase, care l-au încurcat și l-au dus în rătăcire în timpul activităților vieții. Atunci realizează omul ce este el și ce este Dumnezeu, și, ca urmare, dacă el pierde orice încredere în sine, sub toate aspectele posibile, atunci el poate avea o încredere în Dumnezeu însuși cum nu a mai avut niciodată până atunci.

Aceasta este exact ce găsim în raționamentele apostolului Pavel. Este ceva care ofensează profund mândria inimii omului, în special pe cea a evreului. N-au primit ei doar promisiuni minunate de la Dumnezeu? Era o mare dificultate pentru ei și sună foarte normal și formidabil, și atunci cum este cu puțință ca promisiunile lui Dumnezeu – să nu spun să cadă, ci să pară a cădea. Dar aceasta rezultă numai din faptul că au privit la ei înșiși având promisiunile lui Dumnezeu. Trebuie să ne amintim că Biblia conține nu doar promisiuni, ci, în mare parte, mai ales în Vechiul Testament, cuprinde istoria divină a responsabilității omului. Trebuie să lăsăm loc pentru ambele, astfel încât să nu permitem ca responsabilitatea omului să elimine promisiunile lui Dumnezeu, iar, pe de altă parte, nici să nu neutralizăm responsabilitatea pentru că avem promisiuni.

Tendința oricărui om este să ajungă fie ceea ce se numește arminian, fie ceea ce se numește calvinist și este greu de păstrat echilibrul adevărului fără a devia într-o parte sau alta. Dar, pentru Domnul nimic nu este prea greu, iar cuvântul lui Dumnezeu păzește fără greș de ambele erori. Sunt perfect convinși – cu toate că există partizani care gândesc numai într-un mod specific lor și gânditori liberi care nu au nici o dificultate să admită că ambele sunt cuprinse – că nici arminianismul, nici calvinismul nu sunt în Biblie și că ambele sunt profund greșite și nu au nici cea mai mică justificare. Realitatea este că înclinația spre ambele curente este adânc înrădăcinată în mințile care nu au fost înnoite, până într-atât încât același om poate fi arminian într-o situație și calvinist în alta și este probabil ca unul care este un arminian vehement într-o zi poate deveni un calvinist vehement a doua zi. Dar ambele curente își au originea în om și în unilateralitatea lui. Adevărul lui Dumnezeu este în cuvântul său ca revelație a lui Hristos prin Duhul și nicăieri altundeva.

Astfel, este de remarcat că în Romani 9 apostolul înlătură complet modul nepotrivit în care evreei folosesc promisiunile lui Dumnezeu. Printr-o înlănțuire de fapte din cele mai convingătoare și mărturii din Vechiul Testament, care sunt prezentate în acest capitol, el îl obligă pe iudeu să lase îngâmfarea alegerii naționale, pe care o folosește întotdeauna exact cum îi convine lui, pentru că este cu adevărat o îngâmfare. Dacă susțin exclusivitatea pretențiilor lui Israel ca decurgând din descendența carnală din Adam (așa cum era punctul lor de vedere), atunci trebuiau să-i accepte și pe alții ca tovarăși ai lor deoarece Avraam a avut mai mulți fii, nu numai pe Isaac, și apoi Isaac a avut încă un fiu în afară de Iacov. De aceea poziția descendenței din carne nu poate fi nicidecum apărată. O simplă descendență naturală i-ar fi admis pe

ismaeliți, de pildă, de care evreii nici nu voiau să audă. Dacă problema era că Ismael s-a născut din Agar, o roabă, în schimb Edom a avut și aceeași mamă și același tată, fiind al lui Isaac și Rebeca, frate geamăn al lui Iacov. Prin urmare, acea poziție era în mod clar nesănătoasă și imposibil de apărut. De aceea suntem nevoiți să ne bazăm pe unica resursă pentru răul omului și pentru starea lui de faliment: suveranitatea lui Dumnezeu și chemarea Lui în har. Aceasta cu atât mai mult cu cât era un timp, chiar în istoria timpurie a poporului ales, când nimic mai puțin decât Dumnezeu nu putea să-i păzească și să le dea o rază de speranță. Vițelul de aur l-au făcut nu ismaeliții, nici edomiții, nici națiunile, ci Israel. I-a tratat atunci Dumnezeu potrivit cu ceea ce fuseseră ei față de El? Nu ar fi meritat ei să fie nimiciiți imediat și complet? Se face referire la aceasta acum datorită principiilor morale în relație cu citatul din Osea dat în Romani 9. Și sunt de părere că aceste adevăruri merg împreună în rațiunea Duhului Sfânt. Deci, dacă dorim să înțelegem profeția, trebuie să urmăm și să primim ceea ce este urmărit în discursul din Noul Testament, ceea ce era în mod real inspirat de Duhul și aici.

Prin urmare, în această profeție avem ceea ce era adevărat sub aspect moral de la începutul istoriei lor. Acum acestea se apropiau de sfârșitul trist al lui Israel și ruina lui Iuda era în vedere. Însuși faptul că fuseseră ridicați profeți dovedește că sfârșitul era aproape, deoarece profeția vine numai în urma depărtării de Dumnezeu. Nu există revelații sub formă de profeție atunci când lucrurile merg lin și frumos deoarece atunci, sub aspect moral, nu este nevoie de așa ceva. Ceea ce avem în aceste zile de relativă fidelitate este o prezentare a privilegiului și a datoriei, dar atunci când privilegiul este disprețuit și datoria nu este împlinită, când poporul lui Dumnezeu este în mod evident vinovat și judecata trebuie să vină, profeția vine pentru a spune cum va judeca Dumnezeu răul, dar și despre îndurarea și binecuvântările și mai bune pentru rămășița ascultătoare. Acestea este principiul care a fost valabil și în grădina Edenului. Dumnezeu nu a spus despre sâmbănta femeii înainte de căderea lui Adam; tot așa când Israel a păcătuit ca Adam, profeția strălucește. Dacă Moise avea înaintea ochilor ruina, ceea ce și era în realitate, profeția i-a fost dată însuși dătorului de lege, după cum vedem în mod clar la sfârșitul cărții Levitic și Deuteronom, ca să nu mai vorbim de minunata izbucnire prin gura lui Balaam de la sfârșitul cărții Numeri. După aceea, Dumnezeu a dat tot felul de binecuvântări noi împăraților ridicați în har spre a susține poporul. Dar ruina era doar și mai clar hotărâtă. Și profeția ia o formă mai cuprinzătoare, mai sistematică și mai completă. Am putea spune că o întreagă oaste de profeți a apărut în acel timp; cuvinte profetice puternice au avertizat poporul atunci când ceea ce se vedea dădea impresia de forță și stabilitate, dar înaintea lui Dumnezeu totul se terminase, fapt pentru care El a sunat alarma cu o insistență remarcabilă. S-a sunat din trâmbiță pentru Domnul prin toată țara. Astfel, Osea a fost contemporan cu Amos, Mica și Isaia și poate și cu alți profeți. A fost unul și mai înainte dacă comparăm istoria. Și a fost un motiv special pentru care cel de mai înainte nu a fost pus primul în această succesiune, motiv pe care sper să-l explic în această carte când voi ajunge la el.

Falimentul era atât de mare încât singurul temei putea fi găsit numai în suveranitatea lui Dumnezeu. De aceea am văzut că apostolul Pavel ne indică nu numai resursa harului pentru Israel, ci și că falimentul lui Israel a fost ocazia perfectă pentru ca Dumnezeu să se îndrepte spre națiuni. De aceea Pavel citează în Romani 9 acest pasaj: „ca să descopere bogățiile gloriei Sale peste niște vase ale îndurării, pe care le pregătise dinainte pentru glorie, pe noi, pe care ne-a și chemat, nu numai dintre iudei, ci și dintre națiuni” (v. Romani 9.23-26). Deoarece, din momentul în care Dumnezeu recurge la suveranitatea Lui, este o deschidere atât pentru cei dintre națiuni cât și pentru evrei. Dumnezeu nu este suveran dacă nu poate alege pe cine găsește El de cuviință. Dacă este suveran, atunci este normal ca suveranitatea Lui să se arate în modul cel mai evident, iar chemarea națiunilor este o ocazie pentru o asemenea manifestare, deoarece dacă acestea erau mai rele, pentru că erau cu siguranță total decăzute, tocmai prin aceea erau cele mai potrivite obiecte față de care să se exercite suveranitatea Lui în har. „După cum spune și în Osea: Pe «Nu-i poporul Meu» îl voi numi «Popor al Meu»; și pe «Nu e preaiubită», «Preaiubită». Și va fi: În locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteți poporul Meu», acolo vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu”. Este evident că versetul 25 este interpretat de apostol în legătură cu restaurarea poporului lui Dumnezeu în temeiul mai bun ca oricare altul, al harului suveran, dar el aplică versetul 26 la națiuni. Totul este prezentat în modul cel mai coerent: „pe noi, pe care ne-a și chemat, nu numai dintre iudei” – despre care este vorba în versetul 25, „ci și dintre națiuni” – la care se referă versetul 26. „Și va fi: În locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteți poporul Meu», acolo vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu”. Prin urmare, a fi fiu este ceva mai curând caracteristic pentru națiuni decât pentru evrei. Aceasta este schimbarea (și nu este una ne semnificativă, după cum voiam să spun, ci una foarte importantă), faptul că nu mai este folosit cuvântul „popor” ci cuvântul „fii”, arătând că Dumnezeu, cu o decență admirabilă, îi sugerează profetului că atunci când va lucra în har, El va lucra într-un mod demn de numele Lui. El va aduce națiunile nu în poziția pe care o avusese Israel, ci într-o poziție mai bună. Chiar dacă erau cei mai răi dintre cei răi, harul îi putea ridica în cea mai apropiată relație cu Dumnezeu însuși. Națiunile aveau să fie nu înlocuitorul lui Israel, ci „fii ai Dumnezeului celui viu” – titlu care nu le-a fost niciodată dat pe deplin altora decât celor dintre națiuni care sunt chemați.

Într-un sens vag și general, în comparație cu națiunile care sunt departe de Dumnezeu, Israel este numit fiu, întâi—născut, dar aceasta este numai ca națiune, pe când „fii” prezintă o relație individuală. Despre expresia „În locul ... li se va zice fii ai Dumnezeului celui viu”, de la sfârșitul versetului 10, am spus deja că este o aluzie la chemarea națiunilor, dar este ceva atât de vag încât mulți fac un talmeș-balmeș din toate considerând că se referă numai la Israel. S-ar fi putut să fie privit ca referindu-se la Israel dacă ar fi fost „Atunci ei vor fi Ami”, dar nu spune aceasta, ci „fii ai Dumnezeului celui viu”.

Acesta este punctul de vedere al apostolului Pavel, și ceea ce confirmă că această interpretare este corectă este faptul că și Petru citează din acest profet, el, cel care scria rămășiței credincioase a evreilor, după cum apostolul Pavel, potrivit slujbei sale, le scria celor dintre națiuni. Citând din Osea, Petru omite cuvintele „se vor numi fii ai Dumnezeului celui viu”. Vedeți 1 Petru 2.10: „voi, care odinioară nu erați popor, iar acum sunteți popor al lui Dumnezeu; voi, care nu primiserăți îndurare, iar acum ați primit îndurare”. El deci citează din Osea 2 și nu din Osea 1.

Aceasta se potrivește foarte bine cu ceea ce am remarcat deja, că primul capitol spune nu numai despre restaurarea lui Israel (cu toate că acesta este un fapt perfect adevărat și care nu poate combătut sub nici o formă), ci, într-un fel misterios, se lasă loc ca Dumnezeu să-i aducă și pe cei dintre națiuni. Prin această aluzie, care poate fi cu ușurință trecută cu vederea, El arată cum știe totul perfect mai dinainte și ne transmite că națiunile vor fi și ele chemate să aibă o relație deosebită ca fii ai Dumnezeului celui viu și nu numai ca popor al Lui.

De aceea, scriindu-le creștinilor evrei, Petru dă doar citatul din urmă. Chiar dacă, din cauza idolatriei, ei își pierduseră poziția de popor al lui Dumnezeu, apoi prin respingerea lui Mesia nu și-au remediat situația, ci au confirmat sentința dreaptă a lui Dumnezeu, chiar dacă mica rămășiță care se întorsese era la fel de rea ca și părinții lor, ba poate chiar mai rea deoarece au comis o crimă și mai mare prin aceea că l-au respins pe Mesia, totuși harul a intervenit și cei care îl primeau pe Mesia cel respins dar glorificat deveneau popor al lui Dumnezeu. Dar el nu merge mai departe deoarece îi privește ca fiind persoane care, prin har, au intrat, prin credință, în posesia privilegiilor lui Israel înaintea

întregului Israel. Ei Îl primiseră pe Mesia și erau deci rămășița aceluiași popor. Ei, care nu erau un popor au ajuns să fie un popor; ei, care nu avuseseră îndurare, au căpătat îndurare. Dar Pavel, scriindu-le națiunilor, folosește în modul cel mai potrivit ceea ce Petru omite, deci citează nu Osea 2.23 ci Osea 1.20, care sugerează că națiunile sunt chemate spre a avea parte de o îndurare și mai mare. În același timp, El se îngrijește să arate că și evreul are nevoie să fie adus în final pe același teren al harului suveran pe care suntem și noi acum.

De observat că profetul pare să indice restaurarea viitoare a lui Israel folosind, imediat după aceea, o altă expresie, fapt care se cuvine remarcat. „Și,” spune profetul – adică după ce Dumnezeu îi va fi adus pe cei dintre națiuni, după cum am văzut – „fiii lui Iuda și fiii lui Israel se vor aduna la un loc și își vor pune o singură căpetenie și se vor sui afară din țară”. Aici este evidentă restaurarea lor în țară și unirea lor – nu numai Iuda ci și Efraim cel lepădat – spre a constitui tot Israelul. „Pentru că ziua Izreelului va fi mare”. Însuși numele Izreel, care înainte fusese un cuvânt de reproș și inițiator al judecării, este schimbat prin harul lui Dumnezeu într-un titlu care exprimă îndurarea nespuse de mare, când ei vor fi într-adevăr sămânța lui Dumnezeu, nu numai spre a fi semănată ci și pentru a produce o recoltă de binecuvântare care va caracteriza ziua milenară. Așa este primul capitol.

Capitolul al doilea începe ca sfârșitul capitolului întâi. În restul capitolului vedem cum Dumnezeu împlinește o parte din lucrurile minunate prezentate în principiu și în mod comprimat în primul capitol. La început este mesajul: „Ziceți fraților voștri: «Ami »; și surorilor voastre: «Ruhamah». Acuzați pe mama voastră, acuzați!” Este o chemare adresată celor care, asemenea lui Osea, simt, vorbesc și acționează potrivit cu Duhul lui Hristos, având curajul inspirat de siguranța unor asemenea relații, deși starea de atunci a poporului era cât se poate de departe de a fi plăcută, după cum se vede din versetele care urmează. Frați și surori, priviți la evrei individual. „Mama voastră” este o privire la ei în corpore, în ansamblu. „Acuzați! pentru că ea nu este soția Mea și Eu nu sunt soțul ei; și să depărteze curviile ei de la fața ei”. Avem un tablou dureros – Yahve amenință că va face de rușine pe Israel și că nu va avea milă față de copiii lui din cauză că mama lor s-a purtat fără rușine față de El. „Pentru că ea nu este soția Mea și Eu nu sunt soțul ei”. Ea trebuie să se lase de infidelitatea scandalosă, „ca să n-o dezbrace de tot și s-o las ca în ziua în care s-a născut și s-o fac asemenea unui pustiu și s-o fac asemenea unui pământ uscat și s-oucid prin sete. Și nu Mă voi îndura de copiii ei, pentru că sunt copii din curvie. Pentru că mama lor a comis adulter; cea care i-a zămislit a făcut fapte de rușine. Pentru că a zis: «Voi merge după iubiții mei, care-mi dau pâinea mea și apa mea, lâna mea și inul meu, untdelemnul meu și băutura mea»”.

Ca urmare, Domnul amenință că îi va îngredi cu spini calea. „«De aceea, iată, îți voi îngredi calea cu spini!» Și o voi împrejmuji cu un zid, ca să nu-și poată găsi cărările. Și va alerga după iubiții ei și nu-i va ajunge; și-i va căuta și nu-i va găsi. Și va zice: «Voi merge și mă voi întoarce la soțul meu cel dintâi, pentru că mi-era mai bine atunci decât acum»”. Mai era, ocazional, câte o remușcare, o mică trezire din când în când chiar și în Israel, dar poporul nu s-a pocăit cu adevărat niciodată și nu a părăsit calea păcatului lor. Hotărârile lor bune erau dovada bunătații lui Dumnezeu și rodul mărturiei Lui, dar acestea nu au dus la pocăința profundă a lui Israel. „Și ea n-a cunoscut că Eu îi dădeam grâul și mustul și untdelemnul și-i înmulțeam argintul și aurul; ei l-au folosit pentru Baal”. Astfel, totul era pervertit spre a sluji dumnezeilor falși și era considerat ca fiind favoarea lor. „De aceea Mă voi întoarce și Îmi voi lua înapoi grâul la timpul lui și mustul la timpul rânduiri și voi smulge lâna Mea și inul Meu, care i-ar fi acoperit goliciunea. Și acum îi voi descoperi destrăbălarea înaintea ochilor iubiților ei și nimeni n-o va scăpa din mâna Mea”. Apoi El amenință că orice bucurie va înceta, „sărbătorile ei, lunile cele noi ale ei și sabbatele ei și toate adunările ei de sărbătoare. Și voi nimici vița ei și smochinul ei”. Până și binecuvântările ei naturale trebuie să fie oprite din cauza că, în necredința ei, ea a făcut din ele o justificare pentru idolii pe care și i-a făcut. „Și voi cerceta asupra ei zilele baalilor, în care le ardea tămâie”. Toate păcatele ei în lux și idolatrie vor fi reamintite spre judecată.

Cu toate acestea, Domnul își amintește să arate îndurare și, imediat după aceea, anunță că o va atrage și, cu toate că o va duce în pustie, îi va vorbi inimii spre mângâiere. Dar nu va fi o revenire la ceea ce a fost în trecut, la vechea istorie tristă a lui Israel spre a o mai repeta încă o dată, pentru că îi va da viile și „valea Acor ca ușă a speranței”. Chiar locul care în vechime, în timpul lui Iosua, a fost o ușă a judecării, devine o ușă a speranței în viziunea profetică. „Și va cânta acolo ca în zilele tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului”. Și această profeție a tinereții reînnoite nu va trece ca atunci. „Și va fi așa: în ziua aceea, zice Yahve, Îmi vei zice: «Iși » și nu Mă vei mai numi: «Baali»” – adică „soț”, în iubire, în loc de „stăpân”, chiar dacă acest cuvânt ar exprima cel mai sincer sentiment că este posesiunea Lui și stăpânirea Lui. De asemenea, nu vor mai fi amintite numele stăpânilor falși. „Și în ziua aceea voi face legământ pentru ei cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor și cu târătoarele pământului. Și voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță”.

Aceste evenimente le vedem odată cu întoarcerea lui Israel la Domnul, toate acestea rezultând din harul Lui față de ei, consecința va fi binecuvântarea universală. Dumnezeu va face ca tot pământul să simtă, spre bucuria lui, harul restaurării poporului Său demult înstrăinat. Domnul declară că va face în ziua aceea un legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului și cu reptilele de pe pământ. Este orbire să gândești că toate acestea s-au împlinit deplin la întoarcerea din captivitatea babiloneană. Urmarea acestei idei este că până și creștinii sunt duși în rătăcire de această eroare nenorocită și ajung să fie atrași în neevlavia raționalistă care gândește că aici cuvântul lui Dumnezeu este doar o hiperbolă care are scopul de a amplifica efectul, ca și cum Duhul Sfânt ar găsi potrivit să ne înșele din vorbe sau ca și cum profetul ar fi la fel de deșert ca un poet cu figuri de stil. Nu, ci este o zi strălucită când puterea lui Dumnezeu va pune în rânduială lumea plină de dezordine, de guvernare proastă, de violență și de corupția omului și va aduce la supunere fericită orice animal din acea împărăție.

Pe de altă parte, nu este nici epoca încarnării, așa cum spun unii oameni evlavioși, deși este de mirare cum se pot încumeta să gândească așa. Acea zi este încă în viitor și așteaptă arătarea și împărăția Domnului Isus. Este dureros să confunzi o asemenea profeție cu viziunea lui Petru pentru a ajunge să aplici totul la biserică. „Voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță”. Dar, și mai clar decât toate celelalte: „te voi logodi cu Mine pentru totdeauna”, pentru că ce ar fi orice altă îndurare în comparație cu cea mai mare apropiere de Yahve însuși? „Te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată și în bunătațe și în îndurări,” spune El, și a treia oară: „Și te voi logodi cu Mine în credincioșie și vei cunoaște pe Yahve”.

Urmează apoi garanția finală și deplină: „Și în ziua aceea voi asculta, zice Yahve, voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel”. Ce linie continuă a binecuvântării din ceruri până la orice binecuvântare pământescă în țara lui Israel! Atunci orice făptură a lui Dumnezeu va strânge cu bucurie deplină roadele comuniunii restaurate între Yahve și poporul Său din vechime. „Și o voi semăna pentru Mine în țară; și Mă voi îndura de Lo-Ruhama și voi zice lui Lo-Ami: «Tu ești poporul Meu!» Și ei vor zice: «Dumnezeul meu!»”

Vai! cerurile sunt de mult timp despărțite de pământ, aceasta în mod necesar din cauza păcatului omului, iar Satan a câștigat putere nu numai pe pământ, ci mai ales reclamă, aparent pe drept, și titlul de acuzator înaintea lui Dumnezeu, astfel încât cerurile au devenit de aramă împotriva poporului Său, pe care vrăjmașul l-a amăgit de atâtea ori pervertind ceea ce ar fi trebuit să fie continuu puterea guvernatoare și simbolul pentru tot, stricând relația omului cu Dumnezeu și făcând ca aceasta să devină sursa de corupție. Pentru că în loc să privească în sus spre Dumnezeu în închinare, omul s-a închinat cerului și oștirilor lui mai curând decât lui Dumnezeu, cel mai înalt obiect al închinării. Așa a fost prima formă de idolatrie. În aceasta s-a desfășurat în special puterea lui Satan, făcând ca cele mai înalte creaturi ale lui Dumnezeu, cele mai importante lucruri cu care El l-a binecuvântat pe om, să devină instrumente ale corupției. În ziua aceea Domnul își va arăta puterea și bunătatea distrugând și răsturnând lucrarea lui Satan.

În loc să mai asculte acuzațiile aduse în cer de acela care a căutat numai să-L dezonoreze pe Dumnezeu și să-l facă pe om să se distrugă singur, Yahve va curăța cerurile. Va fi restabilită libertatea între Creator și creația Lui cea mai înaltă, care îi vorbește ca dinspre pământul însetat. Satan va fi expulzat, puterea și influența lui care corupe va fi frântă și nu se va mai ridica niciodată. Apoi se spune „cerurile vor asculta pământul. Și pământul va asculta grăul și mustul și untdelemnul”. Adică, în loc ca între creație și Dumnezeu să fie cea ruptură completă care există din vechime în urma vicleniei șarpelui, care are drept consecință pustiirea creației în urma căderii capului ei, Satan va fi dispărut și, odată cu el, toate efectele puterii lui se vor șterge. Al doilea Om va stabili pacea pentru totdeauna între Israel și Dumnezeu, pe o bază dreaptă, și toate creaturile lui Dumnezeu, de la cea mai înaltă la cea mai neînsemnată vor intra în odihnă și bucurie.

Astfel este răsturnat complet tot ce a făcut Satan prin păcat în tot universul, dar mai ales în Israel. Astfel, numele din primul capitol, care atunci erau semne ale judecării divine, sunt acum transformate în îndurare și binecuvântare. „Și pământul va asculta grăul și mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel” – după cum este numit Israel, sămânța lui Dumnezeu. Pe Lo-ruhama Dumnezeu o numește Ruhama și pe Lo-ami îl numește Ami. Fără-ndoială, Izreel este o aluzie la risipirea lor anterioară, nicidecum la ceva ce a fost Israel în zilele lor de rușine și durere, ci mai curând indică o nouă semănare a lor în țară prin harul și gloria lui Yahve. Împlinirea propriu-zisă a acestei promisiuni (chiar dacă se verifică în principiu în rămășița evreilor creștini, după cum am văzut în 1 Petru 2) este în viitor, când se va arăta împărăția lui Yahve și a Unsului Său. Atunci va fi nu ca un fel de arună, ci deplin, și întreaga lume va vedea că nu degeaba a scris Osea „o voi semăna pentru Mine în țară”. Sigur că Domnul intenționează să domnească peste întregul pământ (v. Ps. 2, Zah. 14), dar este o mare greșeală să gândești că „țara” nu va avea o poziție de centru în planul mare al binecuvântării pământului. Biserica va fi Noul Ierusalim, metropola cerească, coborând de la Dumnezeu din cer, ea fiind din cer în calitate de mireasă a Mielului. Dar pământul va fi binecuvântat, în primul rând țara lui Israel sub domnia glorioasă a lui Hristos, pentru că scopul divin este ca toate lucrurile să fie reunite în El, în care am căpătat moștenirea, da, toate lucrurile, fie ele din cer sau de pe pământ. El, Fiul, este unic într-un fel, fiind Moștenitorul tuturor lucrurilor în cel mai real sens posibil, iar, la venirea Lui, împărăția va arăta acelea în care credința are încredere când ele nu se văd.

Osea 3 prezintă un sumar și mai concis al trecutului, prezentului și viitorului lui Israel, dar această schiță, așa scurtă cum este, cuprinde trăsături noi și izbitoare. Chiar și evreii care recunosc că profeții lor sunt inspirați divin mărturisesc că Osea 4 descrie exact starea lor prezentă, așa cum este de multe secole: fără altar al lui Dumnezeu, dar și fără idolatrie, fără nici o mângâiere prin preoți adevărați, nici prin idoli, cu toate că ei tot se mai laudă că se alipesc de Yahve, în pofida păcatelor lor. Cât de orbi sunt că trec cu vederea faptul că ei nu mai sunt în relație cu Yahve și că numai după ce va lua sfârșit îndelunga stare anormală din prezent îl vor căuta pe Dumnezeul lor!

După cum am spus, acest capitol încheie partea introductivă a profeției. Osea este se ocupă în continuare cu planurile lui Dumnezeu. „Și Yahve mi-a zis: «Du-te din nou, iubește o femeie iubită de un prieten și adulteră»”. Din nou avem cel mai dureros contrast dintre obiectul afecțiunii Domnului și josnica purtare a lui Israel reprezentată de Gomer, care i-a fost necredincioasă profetului, după cum înainte de căsătorie s-a sugerat că avea să fie. Exactitatea limbajului și curăția slujitorului lui Dumnezeu care a primit un ordin atât de deosebit sunt extrem de frumoase. Ea nu mai este numită „soția ta”, ci „o femeie”, dar necurăția ei a fost după căsătorie, așa că ea este numită pe drept adulteră. I se spune să meargă din nou să o iubească pe cea femeie iubită de „un prieten”. Nu este vorba de iubirea conjugală, dar ea trebuia să fie iubită, așa cum a și fost: păcatul ei nu găsea nici o scuză în vreo lipsă de afecțiune. Îndemnul nu era în felul oamenilor, nici măcar după regulile legii care prevedea cum să se poarte Israel. Era har și era „așa cum este iubirea lui Yahve pentru fiii lui Israel, deși ei se întorc spre alți dumnezei și iubesc turtele de stafide”. În legătură cu relația dintre turte și idolatrie vedeți Ieremia 7.18 și 44.19. Prețul, jumătate în orz, jumătate în bani, este acela al unei slave, fapt ce arată la ce degradare a ajuns femeia vinovată, sigur că nu este o zestre, din vreme ce ea era deja măritată cu el. Și profetul i-a zis „Rămâi pentru mine multe zile, să nu comiți adulter și să nu fii a altuia, și voi fi și eu pentru tine”. Adică nu era nici în păcat, nici în relația de căsătorie legală, ci inima lui și grija lui era nu „a ei” în calitate de soț, ci „spre ea” în afecțiune ca un prieten. Semnificația acestui fapt în legătură cu Israel este explicată în ceea ce urmează: „Pentru că fiii lui Israel vor rămâne multe zile fără împărat și fără căpetenie și fără jertfă și fără stâlp și fără efod sau terafimi. După aceea fiii lui Israel se vor întoarce și-L vor căuta pe Yahve Dumnezeul lor și pe David, împăratul lor, și se vor întoarce cu frică la Yahve și la bunătatea Lui, la sfârșitul zilelor”.

Aici sunt multe aspecte importante pe care nu le-am fi putut înțelege nici din primul capitol, nici din al doilea. Am văzut poziția generală până la sfârșitul Osea 1, iar în Osea 2 am avut câteva detalii despre Israel, dar Osea 3 ne furnizează dovada solemnă a umilirii lui Israel, care avea să implice o izolare specială și avea să fie nu ceva trecător, ci o stare care se prelungește mult, iar în final harul va binecuvânta mai mult ca oricând. „Pentru că fiii lui Israel vor rămâne multe zile”. Acest fapt nu putea fi dedus din capitolele precedente, așa că imaginea ar fi fost incompletă fără acest cuvânt. Apoi, fidel țelului divin, Duhul lui Dumnezeu ne prezintă în aceste câteva cuvinte destul de mult pentru a întâmpina obiecțiunile celui care s-ar plânge că creștinismul presupune o perioadă atât de imensă de orbire și depărtare de Dumnezeu pentru Israel. Răspunsul este că profetul evreu spune „multe zile” și că, prin aceasta, Domnul lasă loc pentru tot ce trebuie să intervină între timp. Nu că „multe zile” ar însemna, în mod necesar, secole, dar, pe măsura trecerii timpului se poate vedea că aceasta a fost prevăzut și prezis.

Dar aceasta nu este totul, deoarece ei vor fi „fără împărat și fără căpetenie și fără jertfă și fără stâlp și fără efod sau terafimi”. Deci ei nu aveau să-și facă statui sau imagini idolatre, cum făcuseră atât de des înainte de captivitate, dar vor fi și fără efod, semnul distinctiv al veșmintelor preoțești, astfel încât ei nu se vor întoarce la divinitățile tutelare cum făceau ei pentru a ghici viitorul. Nu vor avea un rege, ca înainte de captivitate, nici o căpetenie, cum au avut la întoarcerea din Babilon. După aceea Israel nu a avut nici una și până și iudeii au pierdut ceea ce aveau la scurt timp după venirea lui Hristos. Și aveau să fie și „fără jertfă”, deci atât religia lor cât și politica lor vor lua sfârșit - pentru că ce mai este legea fără jertfă? Astfel, aceasta este o stare mult mai adevărată acum, după ce Mesia a fost respins, decât a fost în perioada de tranziție, când Mesia a venit la ei, deoarece atunci, chiar dacă nu aveau un rege, aveau totuși un fel de căpetenie. Sigur că, în zilele Domnului, cea căpetenie era subordonată autorității Imperiului roman. Ei aveau să fie nu numai fără închinare către Dumnezeul cel

adevărat, ci și fără dumnezeii falși cărora le căzuseră victimă în trecut. Este clar că aceasta descrie starea lui Israel din prezent – cel mai anormal spectacol pe care l-a văzut lumea – un popor care secol după secol își continuă existența fără a avea nici unul din acele elemente care se presupune că ar fi esențiale pentru a menține în existența unui popor. Ei au încetat să mai aibă rege sau căpetenie și nu au nici pe Dumnezeu, nici vreun idol. Nu pot aduce jertfe pentru că nu au pe nimeni care să fie cunoscut ca fiind preot. În parte de la captivitatea în Babilon și complet de la distrugerea Ierusalimului de către Titus, ei sunt literalmente fără acele genealogii pe care preoții trebuiau să le aibă și să le poată dovedi pentru a avea dreptul să slujească în locul sfânt. Indiferent ce ar pretinde ei, nu pot dovedi nimic, dar totuși sunt ținuți de Dumnezeu.

Astfel, într-un singur verset din profetul nostru avem cea mai completă imagine a stării în care sunt ei în prezent, pe care nici un evreu nu o poate nega ca reprezentând starea lor actuală [N. tr.] Chiar dacă din 1948 există statul Israel, s-ar putea oare spune că în forma actuală de republică parlamentară, ei au o „căpetenie” sau un „principe”? Ca să nu mai vorbim că numai o mică parte din evreii din lume trăiesc în statul Israel.]. Cu cât sunt mai sinceri, cu atât ei trebuie să recunoască mai mult veridicitatea acestei reprezentări. Acum, ideea că Dumnezeu nu va avea nici o relație specială cu ceva de pe pământ – în sensul de a urmări în mod special ceva anume spre gloria Sa – este o noțiune monstruoasă, vrednică doar de cel mai excentric visător epicurian, pentru că ar fi practic negarea Dumnezeului cel viu. Prin urmare, faptul că Dumnezeu ar folosi această pauză în relațiile Lui cu Israel pentru a împlini alte planuri este cel mai simplu lucru, pe care îl putem înțelege cu toții. Evreul va mărturisii în cele din urmă că nu a avut nici o scuză pentru necredința pe care a manifestat-o în căile lui și în gândurile lui greșite, el având aici aspectele negative ale tabloului, starea lui enigmatică, ca popor al lui Dumnezeu care totuși nu este poporul Lui, ca națiune fără guvern, și, chiar mai ciudat, fără dumnezeii falși, dar în același timp și fără Dumnezeul adevărat, fără preot și fără jertfă. Duhul lui Dumnezeu prezintă în Noul Testament aspectele pozitive, unde avem chemarea națiunilor și, în cadrul ei, chemarea celor credincioși pentru a alcătui biserica, trupul lui Hristos.

Dar, peste toate acestea, ultimul verset ne mai face încă o dezvăluire deosebită, pe care numai cine are prejudecăți o poate trece cu vederea, aceea că Dumnezeu nu a încheiat definitiv cu Israel ca atare. Deci nu este adevărat că fiii lui Israel sunt încorporați în creștinătate. Se spune că după aceea ei se vor întoarce (nu că se vor schimba sau că se vor converti – v. 5) și îl vor căuta pe Yahve, Dumnezeul lor. Aceasta nu este o descriere a faptului că ar deveni mădulare ale lui Hristos sau că ar primi revelațiile Noului Testament. Ei, ca națiune, nu vor alcătui niciodată trupul ceresc al lui Hristos, nici în întregime, nici în parte. Prin harul lui Dumnezeu ei vor fi mântuiți prin credința în Domnul Isus, dar aceasta mai curând potrivit măsurii promise părinților lor decât cum este pentru noi acum, aceasta având loc odată cu schimbarea care va avea loc la începutul împărăției Domnului. Comparați cu Isaia 11, Luca 1 și Romani 11. Sigur că acum evreii trec la creștinism în mod individual și sunt scoși din starea iudaismului, dar există o altă stare viitoare, deosebită sub mai multe aspecte materiale de orice a fost și este, deși există un singur Mântuitor, un singur Duh și un singur Dumnezeu și Tată. „După aceea fiii lui Israel se vor întoarce și-L vor căuta”, nu Capul glorificat în cer, nici evanghelia, ci „pe Yahve, Dumnezeul lor”. Sigur că este același Dumnezeu, dar este în relație cu ei ca Yahve. Nu este revelația numelui Său ca Mesia (când a fost respins, și mai ales a murit și a înviat) cunoscut ca „Tatăl Lui și Tatăl nostru, Dumnezeul Lui și al nostru”. Nu este nici numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, în care suntem botezați cu apă. Aici este mai curând forma și măsura care le-a fost promisă în vechime ca națiune. Pe scurt, este Dumnezeu făcut cunoscut în felul specific evreilor. Și ceea ce confirmă aceasta este expresia ce urmează: „și pe David, împăratul lor” – aceeași persoană, Însuși Mesia, care întrunește ambele glorii în persoana Lui, deși, bineînțeles, pe cea de mai înainte nu în mod exclusiv.

Evident că starea care ne este prezentată este deosebită de creștinism. Expozitorii Targum și cei rabinici recunosc că David înseamnă aici Mesia. „Și se vor întoarce cu frică la Yahve și la bunătatea Lui, la sfârșitul zilelor”. Astfel, în acest pasaj ne este prezentată clar nu numai starea anormală a lui Israel din prezent ci și restaurarea lui viitoare și binecuvântarea lui mai mult ca niciodată [N. a.] Dr. Henderson redă ultima propoziție „tremurând se vor grăbi la Yahve și la bunătatea Lui”. Bunătatea Lui va atrage sufletele, dar le va și copleși. Este un sentiment real și evlavios care se potrivește relației lor, dar care nu este potrivit pentru un creștin, așa că Noul Testament nu vorbește niciodată exact la fel. A forța scripturile arată lipsă de înțelepciune și lipsă de credință.] Dacă „zilele din urmă” înseamnă, potrivit binecunoscutei reguli a lui Kimchi și al altor învățători evrei, zilele lui Mesia, Noul Testament demonstrează că această chestiune trebuie să fie decisă dacă este vorba despre zilele primei Sale veniri sau cele din a doua venire. Contextul arată că în Vechiul Testament aceste zile sunt privite întotdeauna ca fiind zilele domniei Lui cu putere și glorie; dar diferite părți ale Vechiului Testament, din Psalmi și profeți mărturisesc despre profunda Lui umilire și moartea Lui la fel de clar ca și despre domnia Lui peste Israel și peste întregul pământ. Și evreii și națiunile greșesc destul de mult, chiar dacă nu în aceeași măsură, pentru că le lipsește acea inteligență a sufletului sincer, care nu încurcă Noul Testament cu Vechiul.

Restul profeției constă în apeluri pline de indignare adresate de Duhul Sfânt conștiinței din cauza răului din ce în ce mai mare din Israel – nu atât de mult judecata lui Dumnezeu pe o scară largă și harul Lui la final, ci poporul Lui este făcut să privească la sine iarăși și iarăși, fiecare categorie socială să se cerceteze în prezența Lui, care este răbdător față de ei, dar drept în căile Sale. Nu vreau să spun că nu vom găsi aici, în special la sfârșit, ceea ce va face Domnul în bunătatea Lui, dar sunt mult mai multe schițe ale lui Israel sub aspect moral. Modul în care îi tratează și ceea ce denunță compară starea lor actuală cu trecutul lor, dar Duhul profeției se lansează și în viitor. Aceasta vom vedea în restul profeției, care se încheie nu numai cu o chemare la pocăință, ci cu asigurarea pe care Yahve i-o dă lui Israel cu privire la îndurarea și iubirea Lui și la binecuvântările bogate. Astfel, ambele părți se încheie cu Israel binecuvântat în lăuntru și în exterior, pe pământ, spre lauda lui Yahve Dumnezeul lor, în final fiind un apel moral și un avertisment (v. 14.9).

În această parte a doua, capitolul patru începe prezentând motivele plângerii împotriva lui Israel. Ei sunt chemați să-L asculte pe Domnul pentru că are „are o controversă [N. tr.] Cuvântul este „controversă” în traducerea Darby, KJV și Diodati, iar în NTLR este „acuză”] cu locuitorii țării; pentru că în țară nu este adevăr, nici îndurare, nici cunoștință de Dumnezeu”. Este bine să reținem aceasta. Ipocritul sau teoreticianul poate avea o oarece cunoștință dar nu are roade bune, dar la cei care sunt sinceri cunoașterea lui Dumnezeu nu poate fi separată de căi sfinte și drepte deoarece răul în practică se asociază cu necunoașterea lui Dumnezeu. Dacă primul verset prezintă lipsurile care caracterizau starea lor, cel de-al doilea arată răutatea care se manifestă cu o energie uimitoare: „jurământul și minciuna și uciderea și furtul și adulterul s-au răspândit și sângele atinge sânge”. Nimic altceva nu vedea profetul. Blasfemia împotriva lui Dumnezeu și corupția și violența între oameni umplu întreaga scenă, și aceasta chiar în țara asupra căreia era continuu ochiul lui Yahve, acea țară ai cărei locuitori de mai înainte El îi nimicise din cauza nelegiuirilor lor. „Pentru aceasta țara jelește și oricine locuiește în ea va lăncezi, cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor. Da, chiar peștii mării vor fi îndepărtați”. Dumnezeu a făcut ca sentimentele Lui să se reflecte în creația de pe pământ până și în acelea care par a fi cele mai greu de controlat sau de influențat de om. Așa de mare era dezastrul și nenorocirea sub mâna lui

Dumnezeu din cauza păcatului lui Israel. „Dar nimeni să nu se certe și nimeni să nu mustre, pentru că poporul tău este asemenea celor care se ceartă cu preotul”. Degeaba ar fi vorbit atunci omul, pentru că Dumnezeu trebuia să se ocupe de poporul care L-a respins pe cel care vorbea și judeca în numele Lui. De aceea distrugerea lor era iminentă și va fi continuu „tu” și „profetul” și „mama ta” – totul, rădăcina și ramura. „Și tu te vei poticni ziua și profetul se va poticni cu tine noaptea; și o voi nimici pe mama ta”.

„Poporul Meu este nimicit din lipsa cunoștinței. Pentru că ai respins cunoștința și Eu te voi respinge, ca să nu-Mi fii preot; pentru că ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe fiii tăi” (v. 6). S-ar părea că sensul adevărat este că Israel a încetat să mai fie aproape de Dumnezeu ca popor al Lui (v. Exod 19) și nu că ar fi vorba despre fiii ai lui Aaron care ar comite nereguli în slujire și ar aproba păcatul. Nu este vorba de individualități ci de „poporul meu”, după cum pare să se vadă în propoziția ce urmează după cuvântul „preot”. Vom auzi și despre preoți, dar aici este vorba de popor. „Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea: le voi schimba gloria în rușine. Ei se hrănesc cu păcatul poporului Meu și sufletul lor dorește nelegiuirea lor. Și ca poporul, așa va fi și preotul; și voi cerceta căile lor împotriva lor și le voi răsplăti faptele”. Aici se trece treptat de la popor la preot, care sunt identificați atât în răutate cât și în pedeapsă la sfârșitul versetului 9 – acolo este nu „ei” ci „el”. Ei erau asemenea în rău. Nici o clasă socială nu era neîntinată: și poporul și preoții erau la fel de stricați. Datorită poziției pe care o aveau, preoții puteau fi mai vinovați decât poporul, dar sub aspect moral erau tot una. Dumnezeu însă nu poate să nu judece.

„Și vor mânca și nu se vor sătura; vor curvi și nu se vor înmulți, pentru că au încetat să țină seama de Domnul. Curvia și vinul și mustul iau mintea. Poporul Meu își întreabă lemnul și toiagul lor le vorbește, pentru că duhul curviei îi rătăcește și au comis adulter, departe de Dumnezeul lor”. Morala laxă și poftele duc la idolatrie deoarece Satan se folosește de patimi pentru a-i ține pe oameni să trudească sub jugul religiei lui. Vedem deci cât de bine se potrivește necurăția morală cu inima care umbă după dumnezei falși. „Ei jertfesc pe vârfurile munților și ard tămâie pe dealuri, sub stejar și plop și terebint, pentru că umbra lor este bună; de aceea fiicele voastre curvesc și nurorile voastre comit adulter. Nu voi pedepsi pe fiicele voastre când curvesc, nici pe nurorile voastre când comit adulter; pentru că ei înșiși se trag la o parte cu curvele și jertfesc cu prostituatele. Și poporul care nu înțelege aleargă spre distrugere”.

Indiferent de ce vor fi fost vinovați unul față de altul, cea mai mare vină a lor era păcatul împotriva lui Yahve, Dumnezeul lor. Și aceasta dă ocazia avertismentului că ei își vor pierde caracterul de preoți ca națiune, adică acea apropiere deosebită de Dumnezeu. Mai mult, ruina lor trebuie să fie o chemare pentru luda spre luare aminte. Aceasta pune înaintea starea lui Israel în vremea când Osea era pe pământ. „Chiar dacă tu, Israele, curvești, măcar luda să nu se facă vinovat! Și nu vă duceți la Ghilgal, nici nu vă suiți la Bet-Aven”. Este o aluzie la idolatria notorie a lui Israel cu principalele ei sedii, unde Dumnezeu dăduse odată națiunii să-și judece răul ei sau lângă locul unde strămoșul lor, prințul lui Dumnezeu, primise de la El promisiunile harului. Totuși nu era vorba de Betel (casa lui Dumnezeu), ci de stricăciunea din vecinătatea ei, Bet-aven (casa deșertăciunii). „Nici nu jurați: «Viu este Yahve!»” adăugând astfel ofensă împotriva Lui după ce adevărul Lui a fost profanat, pentru că idolatria nu este nicidecum mai mică, ba chiar este și mai fără scuze când mărturisește numele Lui. Această recunoaștere a lui Yahve împreună cu încercarea de a-L amesteca pe El cu tot ce este contrar lui Yahve constituie principalul cap de acuzare, aceste fiind, în ochii lui Dumnezeu, cel mai grav lucru. Același principiu se aplică și acum: dacă un răufăcător se zice a fi credincios, atunci păcatul lui nu este mai puțin urăcios, ci chiar mai rău. Pentru că nu poate exista un principiu mai imoral sau mai distructiv decât acela de a afirma speranța creștină și a-i face nume rău prin păcat. Dimpotrivă, judecata morală și despărțirea de rău sunt ceea ce se cuvine pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai spun de iubirea pentru suflet, a cărui eliberare și restaurare o dorim. Pentru că avem a face cu voia lui Dumnezeu și cu căile Lui, potrivit cărora credința omului și mărturisirea numelui Domnului îl așează pe un teren unde se aplică disciplina, unde nu este niciodată tolerat păcatul. Dar gândirea liberă și laxitatea caracterizează aceste zile și, sub pretextul harului, acestea sunt mari rele în ochii lui Dumnezeu.

Remarcați un alt principiu solemn în versetul 17, după ce luda este avertizat prin trista ruină a lui Israel: lor le sta înaintea o țară pustie de exil. „Efraim s-a alipit de idoli: lăsați-I!” Dumnezeu pedepsește atâta timp cât mai este un cât de mic sentiment, dar atunci când El încetează cu disciplinarea celui vinovat, atunci totul s-a terminat sub aspect moral. Când pe Efraim, sau pe oricine altcineva, îl lasă în pace astfel, aceasta este pentru că nu mai are nici o speranță și lasă răul să meargă până la capăt fără a-l mai împiedica. „Bătura lor este acră; se dedau în totul curviei, conducătorii lui iubesc cu patimă rușinea” – adică se dedau la ceea ce aduce, în mod inevitabil, rușinea. „Vântul l-a învăluit în aripile lui, și ei se vor rușina de jertfele lor”. Au refuzat să învețe de la Dumnezeu în pace și dreptate, așa că trebuie să fie luați de vânturi și risipiți departe de vrăjmașii lor și acolo să se smerească pentru că au refuzat să se smerească atunci când erau în țara lor.

În Osea 5.1 este un triplu apel. Versetul începe adresându-se în mod cert preoților, apoi este adresată o chemare poporului, iar în cele din urmă este o chemare adresată casei împăratului. Ultimul capitol s-a ocupat cu poporul și numai prin tranziție treptată a ajuns la preoți, dar acum le este adresat un apel conducătorilor religioși și civili.

Se vehiculează ideea că Osea este dezordonat, unii mergând până într-acolo încât spun că în carte nu este nici o metodă. Putem înțelege ca oamenii să recunoască faptul că nu reușesc să înțeleagă un profet atât de concis și atât de rapid în schimbarea subiectului, dar este foarte trist că tocmai un episcop care este considerat un învățat a îndrăznit să se pronunțe că este ca foile Sibilei [N. tr.] Sibilele erau personaje din mitologia greacă. Pentru aceste profetese erau renumite Delfi și Persinos. Prima atestare a acestora este în secolul V î. Hr., când Heraclit scria: „Sibila cu gura îndrugând la repezeală lucruri care nu sunt de răs, neîmpodobită și neparformată, merge peste o mie de ani cu zicerile ei cu ajutorul zeului”. Episcopul se referă la o sibilă din Eritrea, care scria litere pe frunze pentru a alcătui cuvinte, ca și cum vreun cuvânt inspirat, păstrând respectul care se cuvine, ar putea fi comparat cu oracolele mitice care nu au origine cerească, scrise pe frunze și duse de vânt. Când oare vor ajunge oamenii să învețe modestia și să arate respect față de cuvântul lui Dumnezeu? Dacă nu pot explica un pasaj sau o carte, de ce nu-și recunosc ei ignoranța sau de ce nu tac? Când unul care se mărturisește a fi mare păstor al lui Hristos îndrăznește să vorbească astfel despre scrieri care îl depășesc, aceasta arată orice numai fidelitatea smerită care se cuvine unui slujitor al lui Dumnezeu nu. Totuși așa este din ce în ce mai mult duhul omului în această epocă. Sunt convins, chiar fiind conștient de propriile mele lipsuri, că profeția este, dincolo de orice îndoială, țesută pentru a alcătui un lanț sistematic, că ea tratează profund problemele întregului popor și caută să-l facă pe luda să desprindă învățăminte morale din ce se întâmplă cu Efraim cel insensibil și apostat.

Răul idolatriei, asociat cu toate celelalte, este în desfășurare și a pervertit toate clasele de oameni din Israel, până la preoți și la casa împăratului: unii având controlul în chestiunile religioase, celălalt fiind sursa autorității pe pământ. Unde era acum sfântul lui Yahve sau martorul adevăratului David care avea să vină? Domnea neevlavia necugetată și satisfacerea poftelor. Peste tot era răutate. Judecata se îndrepta acum împotriva celor care ar fi trebuit să judece drept. Vai! ei erau o cursă la Mițpa și o plasă întinsă pe Tabor. La est de Iordan sau

la vest nu era nici o diferență; îndurările de mai înainte, care se cuvenea să nu fie uitate niciodată erau rememorate numai pentru a da frâu liber manifestărilor idolatriei de care erau cuprinși. Și cei răzvrățiți făceau măcel mare, deși Yahve fusese o muștrare pentru ei toți. Cu toate că poporul, în încăpățânarea lui, nici nu gândea, El îl cunoștea bine pe Efraim și Israel nu îi era ascuns, ci El vedea la lucru corupția care întina totul peste tot. Faptele lor nu le permiteau să se întoarcă la Dumnezeu deoarece duhul desfrânării era în sânul lor și ei nu-L cunoscuseră pe Yahve. De aceea, mândria lui Israel avea să fi umilită înaintea Lui și Israel și Efraim aveau să se împiedice în nelegiuirea lor, iar Iuda avea să cadă și el cu ei (v. 1-5).

„Vor merge cu turmele lor și cu cirezile lor să-L caute pe Domnul, dar nu-L vor găsi; El S-a retras de la ei. S-au purtat cu necredincioșie împotriva Domnului, pentru că au născut copii străini! Acum luna nouă îi va înghiți cu moștenirile lor“. În stadiul în care au ajuns, nici un fel de jertfe nu vor fi de folos: Dumnezeu rămâne departe de ei. Infidelitatea lor față de El a fost extremă și răul s-a perpetuat, dar acum, spune profetul avertizând cu privire la judecățile prin care vor fi măturați rapid, o lună le va devora toate posesiunile. De aceea, profetul spune: „Sunăți din trâmbiță în Ghibea, din corn în Rama! Sunăți tare în Bet-Aven: înapoia ta, Beniamine! Efraim va fi un pustiu în ziua muștrării; am făcut cunoscut printre semințiile lui Israel ce este sigur“ (v. 8-9).

Dar vai! În loc să se pocăiască, Iuda a căutat să profite, așa că mânia divină trebuie să vină peste ei. Efraim, în neascultarea de Dumnezeu, a fost destul de supus celui care l-a făcut pe Israel să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu, care de atunci este pentru el ca o molie și pentru Iuda ca putreziciunea. Pedepsele nu i-au făcut să se întoarcă la Dumnezeu, ci spre asirian: dar pe cine poate acela să vindece sau să trateze? Era destul de rău că nu i-au fost fideli lui Dumnezeu, dar și mai rău că ei și-au expus neevlavia și necredința apelând la un străin. Este trist când copiii lui Dumnezeu se poartă rău unii cu alții, dar este ceva groaznic când ei nu se rușinează să caute ajutor în lumea care îi urăște. Așa a fost cazul cu Israel. Ei s-au făcut de ocară pe ei înșiși și, prin aceea că ei erau poporul lui Dumnezeu, singura legătură a Lui cu pământul, l-au făcut pe El de ocară pe pământ. „Când Efraim și-a văzut boala și Iuda rana, atunci Efraim a mers în Asiria și a trimis la împăratul Iareb [N. a.] Nu cred că avem motive să considerăm că Iareb ar fi un nume propriu, ci mai curând este un apelativ comun cu semnificația „el va susține“ sau „va pleda“ sau „va răzbuna“ regele vrăjmaș. Așa consideră mai mulți antici și moderni. Era asirainul.]; dar acela n-a putut să vă vindece, nici să vă îndepărteze rana voastră“. Dumnezeu era de fapt Cel care făcea rana, deci nu-i de mirare că era incurabilă. „Pentru că voi fi ca un leu pentru Efraim și ca un pui de leu pentru casa lui Iuda“. Astfel vedem că ei sunt asociați în pedeapsă ca și în păcat, întâi decădere lentă, apoi violență. Iuda nu avea să primească avertismentul dat prin păcatul lui Efraim și judecata care venea asupra lui. În consecință, Yahve spune: „Mă voi duce, Mă voi întoarce la locul Meu, până își vor recunoaște vina și vor căuta fața Mea. În strâmtorarea lor Mă vor căuta devreme“.

Aceasta îl face pe profetul chinuit să adreseze un apel remarcabil. „Veniți și să ne întoarcem la Yahve! Pentru că El a sfâșiat, și El ne va vindeca; El a lovit, și El ne va lega rana“. Este cumva aici vreo dezordine? Ce ar fi fost mai potrivit? Avem dovada vinovăției tuturor, nu numai avertismentul solemn al Domnului, ci declarația clară că El se depărta de ei pentru a-i lăsa să se descurce singuri – nu în mod absolut, ca și cum ar fi terminat definitiv cu ei, cu toate că ei au terminat cu El pentru un timp, și aceasta deoarece El spune: „în strâmtorarea lor Mă vor căuta devreme“. El i-a abandonat. Dar aceasta îl stârnește pe profet: dacă așa era caracterul divin, dacă Dumnezeu era atât de îndurerat de adulterul lor spiritual față de El și dacă, cu toate acestea, inima Lui era tot spre ei, atunci profetul spune: „Veniți și să ne întoarcem“. De ce să mai aștepte? De ce să continue răutatea până la capăt? „Veniți și să ne întoarcem la Domnul! Pentru că El a sfâșiat, și El ne va vindeca; El a lovit, și El ne va lega rana“. Și cât de multă plăcere găsește El în aceasta! Mâna lui Dumnezeu a lovit, dar tot El poate să și vindece. „În două zile ne va reda viața“ – ceea ce pare a fi o mărturie suficientă – „a treia zi ne va ridica și vom trăi înaintea feței Lui“ – mărturia era acum deplină deoarece „prin gura a doi martori sau prin gura a trei martori să fie întemeiat un lucru“ (Deut. 19.15). Întâi este o mărturie suficientă despre ce suntem noi, apoi El va dovedi ce este El când va ridica pe poporul Său din morți sub aspect național.

Putem oare să ne-ndoim că pasajul se referă, într-un mod indirect și tainic, dar real, la învierea lui Hristos? El a devenit adevăratul Israel. Prin urmare, după cum a coborât în har și în perfecțiune până în adâncimile unde ei căzuseră din cauza păcatelor lor, unde erau sub puterea națiunilor care îi persecutau, și a fost chemat din Egipt, cum fuseseră și ei chemați odinioară (o scriptură care este dată mai departe în Osea, pe care Duhul lui Dumnezeu o aplică în Matei 2), așa că nu mă-ndoiesc că aici avem, în mod similar, învierea Domnului reprezentată tainic. Totuși este clar că sensul imediat este mai curând cu privire la Israel decât la Mesia. Indiferent care este subiectul – fie că este vorba de încheietori, de piei de bursuc sau de berbec, de stâlpi, de perdele sau de orice altceva, revelația trebuie să se îndrepte întotdeauna spre Hristos. Numele lui este piatra de temelie și cheia de boltă pentru toate. Așa este și aici. Indiferent ce va spune Duhul despre Israel, Hristos este reperul fix și steaua călăuzitoare după care se orientează Duhul Sfânt. Poporul ales poate provoca mânia, poate fi în declin și chiar să dispară, dar El rămâne; chiar dacă este uneori ascuns de nori, El este Soarele care nu apune niciodată. Duhul a venit spre a-L glorifica pe Hristos și este acum pe pământ pentru a lua din lucrurile Lui și a ni le arăta. Chiar și în Vechiul Testament, când acoperitorile și perdeaua ascundeau tot ce era înăuntru, cuvântul Lui putea fi dat, după cum am remarcat. Totuși Hristos nu era niciodată ascuns sub un văl.

Din versetul 4 avem durerea lui Yahve, căreia Osea îi dă glas: „Ce să-ți fac, Efraime? Ce să-ți fac, Iuda? Pentru că bunătatea voastră este ca norul de dimineață și ca roua care trece curând. De aceea i-am cioplit prin profeți; i-am ucis prin cuvintele gurii Mele, și judecata Mea se arată ca lumina. Pentru că bunătatea Îmi place, și nu jertfa; și cunoștința lui Dumnezeu, mai mult decât arderile-de-tot!“ Acestea sunt cuvintele lui Yahve, după cum mai înainte era îndemnul profetului. Un profet era într-adevăr vocea lui Yahve și, de aceea, începând ca profet, el se ridică așa în ceea ce îi este potrivit Domnului însuși. „Cioplirea“ poporului prin profeți exprimă în mod viu tratamentul moral al lui Dumnezeu care nu a avut nici un pic de îndurare față de cel rău. „I-am ucis prin cuvintele gurii Mele,“ adaugă el pentru a face și mai clar despre ce fel deucidere este vorba. „Și judecata Mea se arată ca lumina“.

Dar el vorbește despre îndurare: „Pentru că îndurare am dorit [N. tr.] Așa este în KJV, Darby este: „Mi-a plăcut bunătatea“]. Aceasta este ceea ce îi place până la sfârșit, ca El să fie îndreptățit moral să arate îndurare. „Pentru că am dorit îndurare, iar nu jertfă și cunoștința lui Dumnezeu, mai mult decât arderile-de-tot“. Dar ei, „ca Adam au călcat legământul“. Așa este corect: „ca Adam“, nu „ca oameni“. Cuvântul „oameni“ nu redă toată forța expresiei, ba chiar redă ceva contrar adevărului, deoarece oamenii ca atare nu erau sub lege sau sub legământul Lui și Adam nu avea o asemenea poziție. În calitate de cap al rasei, Adam avea o poziție bine definită și specifică. Adam avea o relație cu Dumnezeu, dar căderea a făcut să înceteze starea de inocență și Dumnezeu l-a alungat pe om în loc să-l păstreze în grădina plăcerii Lui pe pământ. De atunci omul are poziția unuia care a fost expulzat din paradis. Dar Israel a fost chemat să aibă o poziție de favoare, de a fi separat pentru Yahve de tot restul omenirii. A fost o nouă încercare pentru om, deși la aceasta a fost supus omul căzut. Acesta este scena probei la care a fost supus omul, fie că a fost în Eden, unde ne este prezentat Adam, fie afară din Eden, unde, la timpul potrivit, evreul

a manifestat problema lui pe calea lui. Intervalul dintre Adam și Israel, cu toate că nu au lipsit mărturiile divine și situații în care harul a intervenit în mod individual, ca să nu mai vorbim de judecata lumii prin potop, nu a fost unul în care Dumnezeu să aibă o relație cu omul, deoarece omul alungat din prezența lui Dumnezeu nu avea altă poziție oficială față de Dumnezeu decât aceea de responsabilitate pentru a răzbuna chipul Lui când era atins (v. Geneza 9.5-6).

Prin urmare, cu toate că în intervalul de la Adam până la Israel au fost multe lecții instructive, la care este important să luăm aminte, totuși Israel are o poziție specială, fiind pus la probă așa cum nu au mai fost alții de la Adam până atunci. De aceea nu trebuie să avem nici o urmă de îndoială că, deși cuvântul poate avea sensul „oameni” la fel de bine ca „Adam”, contextul dovedește adevăratul sens ca fiind cel din subtext și nu cel din text. „Dar ei (adică Israel), ca Adam, au călcat legământul”. Scriptura niciodată nu vorbește așa despre om în general. Omul este numit păcătos. Dar națiunile ca păcătoși nu sunt – după părerea mea – călcători de lege. Întâlnim „păcătoși dintre națiuni”, dar niciodată „călcători de lege dintre națiuni”. Oamenii în general nu erau într-o poziție din care să calce legea, dar cu siguranță erau păcătoși și nu puteau decât să păcătuiască. Călcarea de lege, așa grozavă cum este ea, presupune ca aceia care se fac vinovați să fi avut revelație de la Dumnezeu cu privire la gândurile Lui și voia Lui, pentru ca prin aceasta să fi fost așezați pe terenul unei relații bine definite, din ale cărei limite au ieșit. De aceea „călcarea legământului” este ceea ce se potrivește omului când nu era lepădat, dar a ieșit din limitele pe care Dumnezeu a găsit potrivit să i le traseze. Adam era, cu siguranță, sub o lege pe care a călcat-o și astfel a ajuns să fie călcător de lege. Israel era sub lege și, tot așa, a călcat legea, devenind și el călcător de lege. Dar oamenii de la Adam până la Moise, cu toate că erau la fel de păcătoși ca ambii, nu erau călcători de lege, cum au fost amândoi.

Aceasta pare să fie ceea ce se prezintă aici. De aceea sunt convins că pasajul nu vorbește despre oameni ci despre Adam. „Dar ei, ca Adam, au călcat legământul”. Relația lui Adam cu Dumnezeu este privită ca un legământ cu Dumnezeu, cu toate că nu este legământul legii. Adam a avut, cu siguranță, un fel de lege, chiar dacă nu era legea lui Moise. Israel a avut legea și primul sau vechiul legământ, în contrast cu cel nou, despre care vorbește Ieremia că va fi sub domnia lui Mesia în pace și glorie. Dar Israel s-a răzvrătit, sau, cum se spune aici, „au călcat legământul” și „s-au purtat cu necredincioșie împotriva Mea”.

Apoi este menționată regiunea Galaadului, care era dincolo de Iordan. Nu este menționată pe nume nici o cetate de acolo, dar numele este dat printr-o figură de stil puternică ce reprezintă unirea lor în corpore în corupție și violență. „Galaad este cetatea lucrătorilor nelegiurii, ea este plină de sânge”. Și aceasta nu este totul pentru că așa „cum pânzește o ceată de hoți pe cineva,” tagma preoților se asociază în secret pentru a pândi și a distruge. Cei care ar fi trebuit să fie o cetate de scăpare și mijlocitori activi pentru cei în nevoie au ajuns să fie ei înșiși conducătorii relelor și să fie, din toate punctele de vedere, mai vinovați decât toți ceilalți. Ei s-au învoit să ucidă, deci comit crimă cu premeditare. Aceasta este o durere care zdrobește inima. Dacă ar fi fost printre păgâni, atunci nu ar fi fost nici o surpriză, dar „am văzut un lucru înfiorător în casa lui Israel: curvia lui Efraim este acolo, Israel s-a întinat”. Capitolul se încheie cu asigurarea îndurării suverane din partea Domnului, care trebuie să judece nedreptatea potrivit cu sfințenia Lui. „Și pentru tine, Iudo, este hotărât un seceriș, când voi întoarce captivitatea poporului Meu”. Este cu neputință să aplicăm aceasta la întoarcerea din captivitatea în Babilon deoarece trebuie să observăm că profeții de după captivitate, când vorbesc despre evreii care s-au întors, niciodată nu spun „poporul Meu”, cu excepția prezicerilor cu privire la binecuvântarea viitoare sub domnia lui Mesia cu glorie și putere pe pământ. Întoarcerea evreilor în urma decretului lui Cyrus a fost un eveniment nemaîntâlnit, contrar uzanțelor politice din orient, care poate fi explicat numai prin puterea care a lucrat în conștiința cuceritorului Babilonului prin cuvântul divin și poate și prin influența personală puternică a lui Daniel. Dar cei care s-au întors nu sunt numiți „poporul Meu”. Aceasta așteaptă o altă zi, când evreii „vor privi la Acela pe care L-au străpuns”. Comparați capitolele 1, 2 și 3. Despre acea zi, care este așteptată, vorbește Psalmul 126, când va fi un seceriș cu bucurie după multe și îndelungi dureri.

Capitolul prezintă o descriere foarte solemnă cu aceleași dovezi și muștrări pentru păcat adresate tuturor și arată că, în pofida îndurării răbdătoare și a apelurilor lui Dumnezeu, ei au devenit din ce în ce mai răi. Ziua eliberării era încă departe. Intervenția în bunătațe a lui Dumnezeu nu a făcut decât ca păcatul poporului să se manifeste mai vizibil: „Când am vrut să vindec pe Israel, atunci s-a descoperit nelegiuirea lui Efraim și răutatea Samariei. Pentru că ei practică înșelăciune (conform Ioan 3); și hoțul intră și ceata tâlharilor jefuiește afară. Și ei nu-și zic în inima lor că Eu țin minte toată răutatea lor. Acum faptele lor îi impresoră; ele sunt înaintea feței Mele. Ei desfată pe împărat cu răutatea lor și pe căpeteniile lor”.

Ce poate fi mai plastic decât această descriere din versetele 4-7, chiar dacă este întrucâtva neclar datorită stilului deosebit de comprimat și a figurilor de stil care se succed rapid, unde inima arde de patimi, iar satisfacerea poftelor și lingușirea sunt combustibilul? „Toți comit adulter, ca un cuptor încălzit de brutar: el încetează să ațâțe focul după ce a frământat aluatul până s-a dospit. În ziua împăratului nostru, căpeteniile s-au îmbolnăvit de aprinderea vinului; el a întins mâna sa batjocoritorilor. Pentru că inima le este ca un cuptor, când stau la pândă. Brutarul lor doarme toată noaptea; dimineața arde ca un foc învăpăiat. Toți sunt aprinși ca un cuptor și sfășie pe judecătorii lor. Toți împărații lor au căzut; nimeni dintre ei nu strigă către Mine”. Efraim este prezentat ca amestecându-se cu națiunile care îl dezonoarează pe Yahve. Ar mai fi fost o speranță dacă el judeca acea încăpățănare, ușurătate și confuzie și se pocăia; dar el ajunsese ca „o turtă neîntoarsă” (v. 8). Prin urmare nu mai putea decât să se ardă atât de rău încât să nu mai fie bun de nimic. „Străinii i-au mâncat puterea și el nu știe; da, peri albi s-au ivit aici și colo pe el și el nu știe” (v. 9). Era destul de clar că idolii lor păgâni se dovedeau a fi spre ruina lor. „Și mândria lui Israel mărturisește înaintea feței lui. Și, cu toate acestea, ei nu se întorc la Yahve Dumnezeul lor, nici nu-L caută”. Aceasta este confirmat în versetul 11 prin dovada nebuniei lor. Perii albi care începuseră să se arate ici și acolo nu promiteau o cunună onorabilă pentru capul lor, ci, departe de aceasta, erau doar semnul morții care lucra neputința și al depărtării de Dumnezeu. De aceea se spune: „Și Efraim a ajuns ca o porumbiță proastă, fără priceperea. Ei cheamă Egiptul, merg în Asiria”. Adică privesc oriîncotro, numai către Dumnezeu nu. Fără-ndoială, Domnul lucrase cu ei pedepsindu-i potrivit dreptății Lui care răsplătește.

De aceea se spune: „Când vor merge, Îmi voi întinde plasa asupra lor, îi voi doborî ca pe păsările cerurilor; îi voi pedepsi, după cum a auzit adunarea lor. Vai de ei, pentru că au rătăcit de la Mine! Pierzare lor! pentru că s-au răzvrătit împotriva Mea. Și Eu voiam să-i răscumpăr, dar ei spun minciuni împotriva Mea. Și n-au strigat către Mine în inima lor, când urlau în paturile lor. Se adună pentru grâu și must; s-au abătut de la Mine. Eu i-am deprins, în adevăr, le-am întărit brațele, dar ei plănuiesc răul împotriva Mea. Se întorc, dar nu la Cel Preaînalt; sunt ca un arc înșelător. Căpeteniile lor vor cădea prin sabie, din cauza furiei limbii lor; aceasta va fi batjocura lor în țara Egiptului”. În zadar au apelat la Egipt, care nu numai că le-a înșelat încrederea, ca Asiria, ci și-a bătut joc de captivitatea și de nenorocirea lor. Așa se poartă lumea față de poporul lui Dumnezeu care s-a făcut vinovat. Indiferent ce favoruri le-a dat Dumnezeu, ei s-au întors împotriva Lui și indiferent ce judecăți a trimis El împotriva lor, ei nu au strigat către El. Cât de groznică a ajuns starea lor atunci când, după cum era drept, au fost lăsați în nebulnia

lor și sub pedeapsa cuvenită pentru aceasta! „N-au strigat către Mine în inima lor,” spune Domnul. Au strigat când erau pedepsiți, dar niciodată nu au strigat către Dumnezeu din inima lor când urlau în paturile lor. Judecata nu a avut efect un moral asupra lor cum nu a avut nici îndurarea.

În acest capitol, Domnul îi avertizează cu glas tare în legătură cu judecata necrutătoare care avea să vină. „Pune trâmbița la gura ta! El vine ca un vultur împotriva casei lui Yahve”. Sunt aceleași imagini simbolice folosite de Domnul în Matei 24, unde ucenicilor li se spune despre sunetul puternic de trâmbiță și de vulturii care se vor strânge la sfârșitul veacului. Trâmbița este, în mod clar, anunțul scopului lui Dumnezeu într-o chestiune oarecare. Aici este sunetul judecății iminente, după cum în profețiile ulterioare ale Domnului trâmbița cheamă pe evreii risipiți, sau, mai curând, pe Israel să se strângă laolaltă. Vulturii sunt un simbol al instrumentelor răzbunării divine, ei abătându-se cu siguranță și rapiditate asupra prăzii. Fac acum referire la ambele pentru a ilustra unitatea surprinzătoare a Scripturii și pentru a arăta cum, de la început până la sfârșit, folosirea simbolurilor este guvernată de înțelepciunea desăvârșită a lui Dumnezeu. Acesta este un ajutor semnificativ pentru o interpretare corectă, deoarece, dacă profeții ar fi folosit fiecare propriile lui expresii specifice, atunci înțelegerea Scripturii ar fi fost ceva incomparabil mai dificil. Există un limbaj bine definit al simbolurilor folosite în Biblie și, odată ce am înțeles un simbol într-un pasaj, el are aceeași semnificație în alt pasaj, fiind de ajutor în ceea ce altfel s-ar dovedi mult mai greu de înțeles. Dar este bine de reținut că, sub aspect al profunzimii, Noul Testament depășește Vechiul Testament, și, cu toate că mulți se plâng de dificultățile limbii ebraice, ele nu sunt de aceeași natură, ci se datorează unei relații diferite.

„Vor striga către Mine: «Dumnezeul meu, noi Te cunoaștem, noi, Israel!»” Era doar o mărturisire cu buzele. „Israel a lepădat binele; vrăjmașul îl va urmări. Și-au pus împărați, dar nu prin Mine; au făcut căpetenii și Eu n-am știut; și-au făcut idoli din argintul lor și din aurul lor, ca să fie nimiciți. Samario, vițelul tău te-a lepădat; mânia Mea s-a aprins împotriva lor; până când vor fi ei incapabili de curăție? Pentru că din Israel este și acesta: un meșter l-a făcut, și el nu este Dumnezeu; pentru că vițelul Samariei va fi sfârșit. Pentru că au semănat vânt vor secera furtună. Nu este nici un fir de grâu; dacă ar răsări, n-ar da făină; și dacă ar da, străinii o vor înghiți negreșit. Israel este înghițit: acum sunt printre națiuni ca un vas în care nu-ți găsești plăcerea”.

În duh, profetul vede poporul deja în captivitate dar nu nimicit, fiind risipiți printre națiuni, dar niciodată asimilați cu ceilalți, disprețuiți ca nimeni alții, dar supraviețuind tuturor cruzimilor și rușinii până în ziua de azi. „Pentru că s-au suit în Asiria ca un măgar sălbatic, singuratic; Efraim și-a tocmit iubiți. Da, deși au dat ei daruri printre națiuni, acum îi voi aduna și vor începe să fie strămtorați sub asupra împăratului căpeteniilor”. Aceasta era marea ofensă adusă lui Dumnezeu, pe care Îl părăsiseră și Îl uitaseră, fără de care El S-ar fi arătat cu siguranță pentru a-i elibera, cum a făcut pentru Iuda. Ei au căutat protecție la Asiria așa că acolo au fost deportați spre rușinea lor. „Pentru că Efraim a înmulțit altarele, ca să păcătuiască, altarele îi vor fi pentru a păcătuși”. Aceasta era cealaltă mare călcare de lege a lor care a produs numai rău și durere. „I-am scris mulțimea de lucruri ale legii Mele; ele sunt socotite ca un lucru străin. Ei înjunghie carne pentru jertfele darurilor Mele și o mănâncă; Domnul nu găsește plăcere în ele; acum El își va aminti de nelegiuirea lor și va cerceta păcatele lor; ei se vor întoarce în Egipt. Dar Israel a uitat pe Creatorul său și construiește palate; și Iuda a înmulțit cetățile întărite. Dar Eu voi trimite foc asupra cetăților lui și va mistui palatele lor”. Poate să fie o diferență în ceea ce privește măsura îndepărtării: Israel L-a părăsit pe Dumnezeu cel adevărat, iar Iuda se încredea în cetățile lui întărite, dar judecata avea să arate că Dumnezeu nu este indiferent, nici într-un caz, nici în celălalt, față de dezoanarea care l-a fost adusă. Denunțul este aici mult prea clar pentru a mai fi necesare explicații.

Osea 9 prezintă soarta nefericită a lui Israel din cauza destrăbălării cu care s-au depărtat de Dumnezeu pentru că și-au luat grâul ca plata unei curve de la dumnezeii lor falși. Toate acele îndurări văzute aveau să înceteze și ei nu vor mai locui în țara lui Yahve, ci Efraim se va întoarce în Egipt și în Asiria vor mânca lucruri necurate – unii vor fugi la cei dintâi pentru că așa au ales, iar majoritatea vor fi luați captivi mai târziu. Ei nu vor vărsa vin pentru Yhave, nici nu vor face ce îi este plăcut Lui, ci jertfele lor vor fi ca pâinea celor în dolii; toți cei care vor mânca din ele vor fi necurați. Pâinea lor va fi numai pentru ei și nimic din ea nu va intra în casa lui Yahve (v. 1-4). „Ce veți face în ziua de adunare și în ziua sărbătorii lui Yahve?” Nu numai că nu vor avea nici o posibilitate să țină sărbătoarea așa cum este rânduit, ci vai! fără a avea inima și conștiința exersate, ei vor vedea doar puterea omului și nu păcatul lor și judecata lui Dumnezeu. „Pentru că, iată, au plecat din cauza nimicirii”. Pentru a scăpa de asirian au fugit în sud, dar „Egiptul îi va aduna, Moful [N. tr.) adică Memphis] îi va înmormânta. Urzica va stăpâni lucrurile lor plăcute de argint; spini vor fi în corturile lor”. Nerăbdarea i-a zăpăcit demult și ei se vor trezi pentru suferință dacă nu pentru pocăință. „Au venit zilele cercetării, au venit zilele răsplătirii. Israel va cunoaște aceasta: profetul este un nebun, omul inspirat este ieșit din minți, din cauza mărimii nelegiurii tale și a vrăjmășiei tale celei mari”. Așa l-a batjocorit Israel pe profet și așa va fi răsplătit profetul fals. Pentru acei înșelători este valabil aceasta. „Efraim este un paznic alături de Dumnezeu meu. Profetul este un laț de păsărar pe toate căile lui, vrăjmășie în casa Dumnezeului său. S-au stricat profund, ca în zilele Ghibei. El își va aminti de nelegiuirea lor, le va cerceta păcatele”.

Duhul compară starea lor în ansamblu cu acea epocă grozavă când o seminție aproape că a pierit complet din cauza încăpățânării cu care s-a alipit de cel mai scandalos rău pentru Israel, după care El insistă asupra iubirii Domnului pentru ei și a tristei lor întoarceri. „Ca pe niște struguri în pustiu, așa am găsit pe Israel; ca pe cele dintâi roade ale smochinului am văzut pe părinții voștri la început; ei au mers la Baal-Peor și s-au consacrat acestei rușini și au ajuns urâciuni ca și iubitul lor. Cât despre Efraim, gloria lor va zbura ca o pasăre; nu va fi nici naștere, nici sarcină, nici zămislire! Chiar dacă și-ar crește copiii, totuși Eu îi voi lipsi de ei, ca nici un bărbat să nu rămână; și vai de ei, când Mă voi depărta de ei! Efraim, cum am văzut, era ca Tirul sădit în loc plăcute; dar Efraim își va aduce copiii înaintea ucigașului. Dă-le, Doamne! ... Ce să le dai? Dă-le pântece care să piardă sarcina și sânii seci! Toată răutatea lor este în Ghilgal; pentru că acolo i-am urât. Din cauza răutății faptelor lor îi voi alunga din casa Mea; nu-i voi mai iubi; toate căpeteniile lor sunt răzvrătite. Efraim este bătut. Rădăcina lor s-a uscat; nu vor face rod. Și chiar dacă ar naște, voi omorî rodul iubit al pântecelui lor. Dumnezeu meu i-a lepădat, pentru că nu l-au ascultat; și ei vor rătăci printre națiuni”.

Astfel, nu numai că prosperitatea lor națională avea să fie greu lovită și gloria lor în copii lor avea să piară, ci avea să fie jale de cei care L-au părăsit pe Yahve. Ucidere și sterilitate avea să vină peste Efraim, care a îndrăznit să facă chiar Ghilgalul o cloacă a răutății lor: pentru relele lor pline de îndrăzneală Yahve avea să-i dea afară din casa Lui și să nu-i mai iubească, iar ei aveau să rățăcescă și încă să fie rătăcitori printre națiuni. Cât de real s-a împlinit aceasta ad literam! Și aceasta cu atât mai mult cu cât ei nu formează o comunitate distinctă ci se amestecă cu națiunile din creștinătate și din afara ei, purtați mai ales de pofta de câștig.

În Osea 10 Israel este judecat ca o viță golită [N. a) De. Henderson și alții redau baqaq ca „luxuriantă” și spun că ideea de golire, pe care o poate reda și acest verb (derivată) vine de la a vărsa totu, sau din abundență, conținutul unui vas, dar aceasta nu se potrivește în situația de față. Totuși nu este nevoie să fie forțat deloc, din vreme ce este clar că vița este luxuriantă în toate prvințele, numai rod nu are, revărsând – potrivit sensului literal – ramuri și frunze, așa cum în mod justificat spune Authorized Version, nu ca aceia care trec cu vederea legătura și iau sensul de neroditoare. Targum și Ionatan sunt în mod clar în favoarea acestui sens, pe când versiunile vechi sunt împărțite, ca și cele moderne.] / [N. tr.) KJV „viță golită”, Darby „necurățită”. Cornilescu, în mod trist, cu „vie mănoasă”, este cel mai departe. NASB „luxuriantă”; NIV „întinsă” (în sensul că își întinde ramurile); Diodati tot „luxuriantă”.], în acord cu ceea ce este mai înainte. Pentru că este clar că aceasta corespunde stării văzute din vremea profetului. Era mare spectacol religios, multă mărturie, dar nimic care să fie plăcut lui Dumnezeu, spre deosebire de Hristos, care este vița cea adevărată. Aceasta este încă o situație în care Hristos reia în propria Lui persoană rolul istoric al lui Israel, însă în ascultare de Dumnezeu și spre gloria Lui, spre deosebire de Israel, care a produs doar pofte, înmulțindu-și altarele pe măsură ce i se înmulțeau roadele și făcând statui sau chipuri frumoase după cum țara lui era frumoasă. Așa se întâmplă întotdeauna când cineva a cărui minte nu a fost reînnoită are parte de prosperitate. „Inima lor este împărțită; le va dărâma altarele, le va distruge stâlpii.

Pentru că acum ei zic: «Noi n-avem împărat, pentru că nu ne-am temut de Domnul. Și ce poate face împăratul pentru noi?» Ei rostesc cuvinte, jură fals când fac un legământ. De aceea și judecata răsare ca o cucută în brazdele ogorului”. Au sădit și au cultivat otravă, așa că aceea vor recolta. „Locuitorii Samariei se vor teme pentru vițelul din Bet-Aven; pentru că poporul său va plânge pentru el și preoții lui idolatri vor tremura pentru el, pentru gloria lui, pentru că s-a depărtat de la el. Da, el însuși va fi dus în Asiria, ca tribut împăratului Iareb. Efraim va fi acoperit de rușine și Israel se va rușina de sfatul său”. Idolul lor, departe a a-i putea ajuta cu ceva, a fost luat împreună cu poporul prostit care îl părăsise pe Yahve pentru asemănarea unui vițel care mănâncă fân. „Și înălțimile din Aven, păcatul lui Israel, vor fi nimicite; spinul și ciulinelul vor crește pe altarele lor. Și vor zice munților: «Acoperiți-ne!» și dealurilor: «Cădeți peste noi!»”.

Versetele 9-11 sunt cel mai energic apel, punându-l pe Israel într-o lumină la fel de proastă, dacă nu chiar mai rea decât Benjamin când celelalte seminții i-au pedepsit nelegiuirea. „Din zilele Ghibei ai păcătuit, Israele! Acolo au stat ei”. Acum ei erau căzuți și acea bătălie, sau ceva mai rău, trebuia să-i ajungă. Yahve avea să folosească națiunile pentru a-l pedepsi pe Israel care era consecvent și serios numai în strădaniile pentru a păcătuți. Indiferent ce pregătire blândă de la Dumnezeu a fost mai înainte, El urma să așeze un călăreț pe Efraim (nu să-l pună pe Efraim să călărească), dar Iuda, da, toată sămânța lui Iacov, avea să fie zdrobită sub mâna vrăjmașului. Sub forma de imagini simbolice, în versetul 12 este dat un îndemn iar în 13 o muștrare, și toată această distrugere va fi din cauza Betelului pentru „răutatea răutății” lor: „În zorii dimineții, împăratul lui Israel va fi nimic cu desăvârșire”.

Osea 11 exemplifică o remarcă pe care am făcut-o în mod repetat deoarece aici Duhul împletește lucruri cu privire la Hristos și la Israel într-un mod izbitor. „Când Israel era tânăr, l-am iubit, și am chemat pe fiul Meu din Egipt”. Este o aluzie clară la istoria lui Israel, când ei au fost obiectul iubirii lui Yahve și al puterii Lui eliberatoare și al unei guvernări speciale. Pare să fie și un indiciu cu privire la ceea ce va face El pentru popor în final, pentru că sunt pregătite lucruri mari pentru poporul care a fost păstrat în mod providențial în vederea lucrării de har de la sfârșitul veacului. Între timp, Domnul Isus a venit între cele două și a reluat în propria Lui persoană istoria, devenind astfel baza pentru restaurarea viitoare a lui Israel. Aici principiul se aplică în mod admirabil. El reia în har linia conducătoare și astfel îl mângâie pe Israel prin mărturia grijii lui Dumnezeu față de poporul Său. „Cu cât îi chemau profeții, cu atât se depărtau de ei: jertfeau baalilor și ardeau tămâie chipurilor cioplite. Totuși Eu l-am învățat pe Efraim să umble. El îi lua în brațe dar ei n-au cunoscut că Eu îi vindecam. l-am tras cu legături omeneste, cu funii de iubire. Și le-am fost asemenea celor care ridică jugul de pe grumazurile lor și cu blândețe le-am dat să mănânce”. Cu toată bunătatea Lui adaptată la nevoile lor, El era în ochii lor ca aceia care puneau jugul asupra evreilor, chiar dacă el îi hrănea.

Dar Egiptul propriu-zis nu este locul unde sunt stau ascunși majoritatea lor, cu toate că cei care sunt acolo vor fi, cu siguranță, chemați. Așa a fost chemat Hristos după ce părinții Lui fugiseră de Irod. Dar semințiile în ansamblu fuseseră duse în Asiria, așa că Osea spune aici „El nu se va întoarce în țara Egiptului, ci asirianul va fi împăratul lui, pentru că au refuzat să se întoarcă la Mine”. Semnificația este că, în acea răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, unii ar fi preferat Egiptul ca refugiu de prădătorul asirian. Știm că, în timpul lui Ieremia, acolo au găsit resursa pentru a evita să se supună Babilonului. Dumnezeu poruncise împăratului și poporului să se supună capului de aur, dar ei nu au vrut și au gândit să se ducă în Egipt, care părea o scăpare posibilă fiind destul de aproape. Însă în zadar, pentru că au pierit și Egiptul a fost smerit sub mâna Lui. Nu că Israel ar fi avut vreun motiv să-i placă cuptorul de foc de unde ieșise, acea casă a robiei de unde fuseseră eliberați de Dumnezeu prin Moise, dar omul este întotdeauna pervers, și chiar Egiptul, când îi era neplăcut lui Dumnezeu și aproape să fie judecat după Israel, le-a părut, în necredința lor oarbă, a fi un scut mai de dorit pentru a-i apăra de sabia asirianului. Lucrurile de care fugim când suntem împotriva lui Dumnezeu vor deveni cea mai mare calamitate pentru noi. „El nu se va întoarce în țara Egiptului, ci asirianul va fi împăratul lui, pentru că au refuzat să se întoarcă la Mine. Și sabia va da ocol în cetățile lui și-i va strica zăvoarele și le va mistui, din cauza sfaturilor lor. Și poporul Meu este înclinat să se depărteze de Mine; deși sunt chemați la Cel Preaînalt, nimeni nu-L înalță”. Deși este foarte comprimat, limbajul profetului este pitoresc. Nicăieri în Osea nu se găsește presupusa neorânduială sibilinică. Deseori avem dificultăți din cauză că suntem ignoranți și, s-ar mai putea adăuga, din cauză că nu citim de pe poziția evreilor și având sentimentele lor, deoarece acest profet este foarte evreu. Încă nu a venit vremea ca Israel să fie trezit spre a aprecia tranzițiile lui bruște și reproșurile lui solemne amestecate cu amintiri ale favorii divine. Când va veni acel timp, toate aceste dificultăți vor dispărea. Israelitul se va bucura și va simpatiza de aceste viraje pasionate. Cei dintre națiuni nu prea sunt capabili să aibă o asemenea experiență, și cu atât mai mult când confundă, ca de obicei, ceea ce este pentru Israel cu partea creștinului.

Aici, ca și înainte se insistă asupra anunțului acestor judecăți zdrobitoare ale lui Yahve, și a cauzelor umilitoare ale acestora spre a atinge conștiința și inima lui Israel. Odată ele sunt impuse sub aspect moral de profet, altă dată acestea vin de la vrăjmașii lor. Bineînțeles că întâi vine judecata morală, care este prezentată acum într-o formă mai mult exterioară. Sunt amenințați că vor fi pedepsiți până la marginile țărilor lor, că vor fi robi ai păgânilor, cum ei nu au gândit nicicând; pentru că așa visează superstiția și în ceea ce se numește biserică în aceeași măsură ca și în Israel odinioară. Dar este cea mai dreaptă pedeapsă retributivă. Cu toate acestea avem încă o izbucnire de durere din partea lui Dumnezeu, care este îndurerat cu toate că era nevoit să lovească, și El nu avea să nimicească total poporul pe care și-L alesese. „Cum să te părăsesc, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să te fac ca Adma? Cum să te așez ca Teboimul? Inima Mea s-a întors în Mine, îndurările Mele s-au aprins toate împreună. Nu voi împlini aprinderea mâniei Mele, nu voi mai distruge pe Efraim, pentru că Eu sunt Dumnezeu, și nu om, Cel Sfânt în mijlocul tău, și nu voi veni cu mânie. Ei vor merge după Domnul; El va răcni ca un leu; când El va răcni, fiii vor veni tremurând de la apus. Vor veni tremurând din Egipt, ca o pasăre și ca o porumbiță din țara Asiriei. Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul. Efraim Mă înconjoară cu minciună și casa lui Israel cu înșelăciune; dar Iuda încă umblă cu Dumnezeu și cu lucrurile sfinte ale

adevărului”.

Nu erau ele la fel de rele ca acele cetăți din câmpie consacrate nimicirii? Dar el avea să cruțe în îndurarea Lui suverană, nu ca omul care se întoarce pentru a-și termina lucrarea, nu intrând în cetate pentru a o face temeinic pentru că El este Dumnezeu și nu om, Cel Sfânt în mijlocul lui Efraim. Aici El nu numai că dă asigurarea că va interveni, ci spune și despre supunerea lor și răspunsul lor la chemările Lui, de la vest, sud și nord-est, deoarece asirianul reprezintă atât nordul cât și estul. Ultimul verset judecă starea morală prezentă a celor două case ale lui Israel. Cât timp mai avea să dureze harul care încă mai lucra prin Iuda?

Osea 12 continuă cu mustrarea lui Efraim și îl acuză pe Iuda că L-a ofensat. Astfel, Iacov este prezentat nu numai ca neascultător în fiii săi, ci ca fiind personal obiect al planurilor divine, pentru ca prin exemplu lui să dea în prezent sfaturi poporului. Un apel extrem de interesant este unde Yahve face apel nu atât la conștiința poporului Său, nu atât făcându-le cunoscut cât de mult îl doare că îi lovește, ci îi îndeamnă stăruitor să-și amintească de îndurările de care a avut parte părintele lor Iacov în trecut, ca ele să fie lecții pentru fiii lui. Câte suflete oare nu au fost întoarse la Dumnezeu când și-au amintit de bucuriile pe care le-au gustat odată și pe care le-au uitat demult? Yahve va folosi orice mijloace pentru a face ca poporul Său să se întoarcă la El. Astfel, aici le amintește de Iacov. „Efraim se hrănește cu vânt” – ce nebulie! „Și urmărește vântul de răsărit” – exact cel mai uscat și mai fierbinte dintre toate. „Toată ziua înmulțește minciunile și pustiirea” – rele înșelătoare care își au răsplata și acum și în final. „Și ei fac legământ cu Asiria, și untdelemnul este dus în Egipt”. Le-ar place din nou să atragă favorurile celor puternici, dar inima lor plină de înșelăciune, călcarea legământului și faptul că ei căutau să câștige de partea lor Egiptul dând daruri, i-a făcut pe asirieni să le fie și mai vrăjmași, astfel încât eforturile de a folosi o putere împotriva celeilalte nu au reușit. Așa ceva este nevrednic de un om, cu atât mai nevrednic este pentru poporul lui Dumnezeu!

„Domnul are o controversă și cu Iuda și va cerceta pe Iacov după căile lui; îi va răsplăti după faptele lui”. Nu numai Efraim ci și Iuda era pe aceeași cale, chiar dacă nu ajunsese încă la fel de departe. Aceasta oferă prilejul de a aminti legătura dintre ei prin aceea că au un strămoș comun. „În pânțele, el a apucat călcăiul fratelui său și în țărnia lui s-a luptat cu Dumnezeu”. Chiar de la început Iacov a acționat pentru a-l înlătura pe fratele său, chiar înainte de a se fi dezvoltat caracterul lui, dar, pe de altă parte, Dumnezeu amintește ce a făcut harul când i-a dat putere peste ceea ce era el în slăbiciunea lui naturală. Când a fost lovit în tendonul de la coapsă el a fost întărit de Dumnezeu pentru a învinge îngerul și a căpătat numele care este garanția binecuvântărilor harului și a victoriei seminței lui Avraam. „Da, s-a luptat cu îngerul și a învins; el a plâns și i-a făcut cerere”. Cum? Să fie acela omul care tremura și plângea de teama lui Esau? Același om, cu aceeași ocazie, când avea o mulțime de planuri, deși nu fără rugăciune, alarmat de venirea lui Esau, a învățat că harul este suficient și că puterea aceasta se arată desăvârșită în slăbiciune. „L-a găsit în Betel și acolo El a vorbit cu noi, chiar Domnul Dumnezeu oștirilor; Domnul este amintirea lui. Iar tu, întoarce-te la Dumnezeul tău! Păzește îndurarea și judecata și așteaptă pe Dumnezeul tău neîncetat!” Ce reproș care seacă găsim în versetele 7 și 8! „El este negustor (Canaan), în mâna lui sunt cântare ale înșelăciunii; îi place să asuprească. Și Efraim a zis: «Totuși am ajuns bogat, mi-am dobândit avere; în toate ostenele mele nu vor găsi nici o nelegiuire sau păcat»”.

În versetul 9 Yahve leagă eliberarea lui Israel din Egipt cu îndurarea pe care o va arăta în ceea ce este ilustrat prin sărbătoarea corturilor, iar în versetul 10 El le reamintește de această mărturie extraordinară când ei erau ruinați din cauză că încălcaseră legea și îl părăsiseră pe El; în versetul 11 El le pune înaintea starea lor jalnică și mărturia falimentară prin idolatria lor. Apoi, în versetul 12, Iacov este încă o dată prezentat ca pentru a-i mustra: cel care a fugit în slăbiciune, dar a slujit cu fidelitate – trist contrast cu fiii săi. Cu toate că prin cuvântul și puterea lui Dumnezeu fusese scos din Egipt, Efraim L-a provocat la mânie și de aceea Domnul avea să lase vina sângelui să se abată asupra lui și să-i răsplătească.

În Osea 13 vedem că tremurau atunci când vorbea Efraim: așa era el de înălțat în Israel. „Dar s-a făcut vinovat prin Baal și a murit. Și acum ei păcătuiesc tot mai mult și și-au făcut chipuri turnate din argintul lor, idoli după priceperea lor, toate sunt lucrarea meșterilor. Ei zic despre ele: «Oamenii care jertesc să sărute viței»”. Aceasta a dus la o schimbare imensă și la prăbușirea lui. Prosperitatea lor a fost la fel de efemeră ca cele mai trecătoare lucruri de care vorbesc oamenii în proverbe. Cu toate acestea, Yahve le reamintește de relația lor cu ei de la început. El însuși este singurul Dumnezeu și Mântuitor. Dar ei nu au dorit îndurarea Lui, așa că avea să se arate a fi un răzbunător (v. 7-8). Într-adevăr, aceasta este spus într-un mod atât de solemn: „Este spre distrugerea ta, Israele, că ești împotriva Mea, împotriva ajutorului tău”. Harul suveran al lui Dumnezeu este unica speranță și singurul ajutor pentru poporul Lui păcătos. Israel va culege roadele, și noi de asemenea.

Unde era acum împăratul lor ca să-i salveze? Unde erau judecătorii lor? Vai! cuvintele amintesc istoria timpurie a păcatului și răzvrătirii și al dezgustului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Efraim a ținut la păcatul lui (v. 12), în loc să-l mărturisească. Răbdarea lui Dumnezeu face numai ca lovitura să fie mai bruscă și mai puternică atunci când vine. Ce nebulie să nu vină când siguranța depinde numai de răspunsul prompt! Dar când omul este terminat atunci Dumnezeu are ocazia să lucreze, El aducând eliberarea atunci când nu mai există nici o speranță. Cât de diferit este El de împăratul pe care li l-a dat odinioară în mânia Lui, care i-a adus într-o asemenea stare încât nici măcar nu-și puteau ascuți sapa în țara lui Israel, ci erau obligați să apeleze la cei mai îndârjiți vrăjmași ai lor pentru cele necesare traiului! Yahve se va ocupa de problema lor, și nu numai vrăjmașii vor fi înfrânți ci chiar și moartea și groapa vor fi înfrânate. Nu au decât să cheme molimele și să pregătească bine catastrofele, pentru că Yahve le va înfrânge pentru poporul Său.

Orice încercare de a aplica ceva din acestea la istoria trecută a lui Israel ar fi extrem de nereușită, dar ar fi o greșeală să crezi că nu se vor împlini în mod minunat la eliberarea viitoare a lui Israel. Îngâmfarea celor dintre națiuni, după cum avertizează apostolul în Romani 11, ajunge cu ușurință la așa ceva din graba de a apuca ei binecuvântările și de a-i lăsa lui Israel numai blestemele. Noul Testament dă o mai bogată semnificație și pătrunde mai adânc adevărul acestor cuvinte, dar cu nici un chip nu ne dă dreptul de a-l înstrăina pe poporul din vechime al lui Dumnezeu de binecuvântările prezise prin harul lui Yahve atunci când va împărăți Domnul, Împăratul atotbiruitor al lui Israel, Isus Hristos. Eliberarea va veni când ultimul asirian, împăratul de la nord din Daniel, va da ultima lovitură – nu ca în vechime, când a deportat poporul, și se va prăbuși mult mai jalnic decât atunci când Samaria a căzut în mâinile lui.

Urmează cea mai frumoasă încheiere, nu frunze risipite ale sibilei, ci lucrarea finală și efectul harului divin asupra poporului lui Dumnezeu cel de mult timp vinovat și împietrit. Apelurile, rememorările, avertismentele și îndurarea nu mai sunt zadarnice, ci, în final, Duhul turnat în inimile lui Israel (care se pleacă în cele din urmă înaintea lui Yahve, Cel care cu îndelungă răbdare i-a așteptat multe zile – veacuri de dezonoare pentru El din cauza lor), ci vine timpul binecuvântat al restaurării lor în țara lor pentru Dumnezeul lor. În mod potrivit, și cu siguranță nu în zadar, la sfârșit vine chemarea: „Israele, întoarce-te la Yahve Dumnezeul tău! Pentru că ai căzut prin nelegiuirea ta”. Cât de

adevărat și de binefăcător este cuvântul lui Dumnezeu! El nu îi va lăsa fără un cuvânt demn de El deoarece El dorește să se îngrijească de toți și le va pune pe buze aceste cuvinte: „Iartă toată nelegiuirea și primește-ne cu milă“. Se vor încumeta ei să ceară aceasta? Doamne, învață-ne să cerem de la Tine – avem nevoie de aceasta – ca și să lucrăm pentru Tine. „Și-Ți vom aduce vițeei buzelor noastre“.

Acum totul este judecat drept deoarece eul este judecat înaintea lui Dumnezeu, ceea ce îi apropie de El. Pocăința lor este autentică și este rodul harului. „Asiria nu ne va salva; nu vom călări pe cai și nu vom mai zice către lucrarea mâinilor noastre: «Dumnezeul nostru!», pentru că la Tine găsește îndurare orfanul“. Idolatria a fost poarta pe care toată răutatea a intrat în casă, ca și aceea pe care mândria a ieșit în lume. În versetul 4 este răspunsul lui Yahve: „Voi vindeca necredința lor, îi voi iubi nestingherit; pentru că mânia Mea s-a întors de la el. Voi fi ca roua pentru Israel; va înflori ca un crin și își va întări rădăcinile ca Libanul“. Ce îndurare față de inconsecvența cu care ei s-au abătut să față de inimile statornice doar în răzvrătire! Ce iubire și îndurare tandră! Iubire necondiționată și deplină, al cărei motiv este numai în Dumnezeu însuși, care odinioară a lovit pe poporul Său în mânie, dar acum va fi pentru ei ca roua pentru cineva fără o picătură de apă care să-l învioreze. Cum va înflori Israel! Asemenea crinului ca formă și eleganță, ca Libanul în ceea ce privește stabilitatea, ca măslinul care nu se veștejește ca frumusețe (nemaifiind sub norul dimineții) și cu parfum de Liban. „Și se vor întoarce și vor șede la umbra lui; vor reînvia ca grâul și vor înflori ca vița, faima lor va fi ca a vinului din Liban“. Ce va fi primirea înapoi a lui Israel pentru întreaga lume dacă nu viață din morți?

Credincios și adevărat este harul suveran al lui Dumnezeu. Nu este vorba de o mântuire în sensul că evreii vor fi păziți de nimicirea pe care o meritau. Dacă Yahve mântuiește, el o va face, atât pentru pământ cât și pentru cer, într-un chip demn de El. „Efraim va zice: «Ce mai am eu a face cu idoli?» L-am auzit și am fost atent. Sunt ca un brad verde. De la mine este rodul pentru Tine [N. tr.] Așa este în KJV“. Pare să fie o conversație între Efraim și Yahve. „Efraim va zice: «Ce mai am eu a face cu idoli?» La aceasta Yahve răspunde: „L-am auzit și am fost atent“. La care Efraim spune: „Sunt ca un brad verde“. Iar Yahve „De la Mine este rodul tău“. Ce schimbare la Efraim! Și ce comuniune cu Dumnezeu lor!

Toată profeția este concisă și se încheie cu întrebarea care cercetează: „Cine este înțelept și va înțelege acestea? priceput și le va cunoaște? Căci căile lui Yahve sunt drepte și cei drepti vor umbla pe ele, dar cei răzvrățiți vor cădea pe ele“. Să ne dea Domnul înțelepciune ca să-L înțelegem pe El și căile Lui! „Cel care face voia lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna,“ și având această dorință „va ști dacă învățătura este de la Dumnezeu“. „Nici unul din cei răi nu va înțelege, numai cei înțelepți vor înțelege“.

clickbible.org